உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௮.] சாதாரண-௵ வைகாசி௴. [பகுதி-௭.

இருகண் ணொருமணி.

இவள்வயிற் செலினே யிவற்குடம்பு வறிதே
யிவன்வயிற் செலினே யிவட்கு மற்றே
காக்கை யிருகணி ணொருமணி போலக்
குன்று கெழு நாடற்குங் கொடிச்சிக்கு
மொன்றுபோன் மன்னிய சென்றுவா ழுயிரே.

என்னுமிச்செய்யுளை நோக்குமிடத்து, காக்கையின் இரு கண்களுக்கும் ஒருமணியே அமைந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. அதற்குக் காரணம் யாதென ஆராயுமிடத்து, அது இந்திரன் குமாரனாகிய சயந்தனாற் சம்பவித்ததாகக் காணப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,—

ஸ்ரீராமபிரானும் சீதாபிராட்டியும் வனப்புகுந்து சித்திரகூடபருவதத்திலிருந்தபொழுது, ஒருநாள் தேவராசன்குமாரனாகிய சயந்தன் சீதாபிராட்டியுடைய பேரழகைக்கண்டு மோகமுற்று, அப்பிராட்டியை பரிசிக்குமாறு விரும்பிக், காக்கையின் வடிவுகொண்டுவந்து அப்பிராட்டியின் மார்பின்மீது தன் கால்நகங்களாற் கீறினான். அப்பொழுது அதனைக்கண்ட ஸ்ரீராமபிரான் கோபமுற்று அம்மலையின் கண் முளைத்த ஒருபுல்லைப் படையாகக்கொண்டு செலுத்தினார். அப்பொழுது காக்கைவடிவான சயந்தன் அதனைக்கண்டு அச்சமுற்றுப் பிரமாமுதலியதேவர்களது உலகங்களிற்புக்கு அவர்களைச்சரணடைய, அவர்கள் உன்னால் ஒருபோது எங்களுக்குப் தீமைசம்பவிக்கும்; நீ இங்குவரற்பாலையல்லை எனத்தடுத்தார்கள். அதனால் அவன் யாதொரு புகலிடமுமின்றிவருந்தி அலைவுற, அதனைக்கண்ட தேவர்கள் இனி உனக்கு வேறுபுகலிடமின்று, ஸ்ரீராமபிரானுடையபாதங்களே புகலிடமென்றார்கள். அதுகேட்ட சயந்தன் ஸ்ரீராமபிரானை அடைந்து ஐயனே! உனதுபாதமே தஞ்சம் என்று வணங்கினான். அப்பொழுது அவனைக்கொல்லுமாறு படையுந் துரந்துவந்தது. அதுகண்ட ஸ்ரீராமபிரான் அப்படையைநோக்கி நீ இக்காக்கைவடிவான சயந்தனுடைய கண்களிரண்டையுமாத்திரமே ஊடுருவிச்செல்லுதி என்று பணித்தருளினார். படையும் அங்ஙனமேசெய்தது. பின் ஸ்ரீராமபிரான் அச்சயந்தனைநோக்கி நீ என்னைச்சரண் புக்கனையால் உன் பிழையைப்பொறுத்தனம்; உன்னாற்கொள்ளப்பட்டவடிவையுடையஇக்காக்கையினினங்கட்கெல்லாம் இருகண்களுக்குமொருமணி

யே பார்வையின்பொருட்டு நிலைபெறுக எனக்கூறிவிடுத்தனர் என்க. இதனைக்கம்பர்,—

நாகமொன்றிய நல்வரை யின்றலை மேனா
ளாகம் வந்தெனை யள்ளுகிர் வாளி னளைந்த
காக மொன்றை முனிந்தயல் கல்லெழு புல்லால்
வேக வெம்படை விட்டது மெல்ல விரிப்பாய். எனவும்,

நாகம் - ஆகாயம். வரை - சித்திரகூடபருவதம். ஆகம் - மார்பு. உகிர்வாள் - நகமாகியவாள். கல்லெழுபுல் - மலையின்கண்முளைத்தபுல். புல்லென்பதற்குத் தருப்பைப்புல் என்பாருமுளர். வேகம் - விரைவு.

அங்க தஞ்சி நடுங்கி யயன்பதி யண்மி
யிங்கு நின்வர வென்ன வெனக்கனல் வெய்த
மங்கை பங்கனொ டெண்டிசை யுஞ்செல மற்றோர்
தங்க டங்க ளிடங்கண் மறுத்தமை தைப்பாய். எனவும்,

அயன்பதி - பிரமலோகம். கனல்வெய்த - கோபமுற. தைத்தல் - மனத்திலழுந்தக்கூறல்.

இந்தி ரன்றரு மைந்த னுறுந்துயர் யாவு
மந்த ரத்தினி னின்றவர் கண்டினி யந்தோ
எந்தை தன்சர ணன்றியொர் தஞ்சமு மின்றால்
வந்த வன்சரண் வீழ்கென வுற்றதும் வைப்பாய். எனவும்,

இந்திரன்றருமைந்தன் - சயந்தன். சரண் - பாதம். தஞ்சம் - புகலிடம். உறுதல் - அடைதல்.

ஐய நின்சர ணஞ்சர ணென்றவ னஞ்சி
வையம் வந்து வணங்கிட வள்ளன் மகிழ்ந்தே
வெய்ய வன்க ணிரண்டொடு போகென விட்ட
தெய்வ வெம்படை யுற்றுள தன்மை தெரிப்பாய். எனவும்,

சரணம் - பாதம். சரண் - புகலிடம். வையம் - பூமி. வள்ளல் - ஸ்ரீராமன். வெய்யவன் - தீயோனாகிய சயந்தன். தெய்வவெம்படை - தெய்வத்தன்மைபொருந்திய கொடியபுல்லாகியபடை. தேவமந்திரத்தோடு செலுத்தினமையின் தெய்வவெம்படை என்றார்.

எந்தை நின்சர ணஞ்சர ணென்றவி தன்னான்
முந்து நின்குறை யும்பொறை தந்தன முந்தன்
சந்த மொன்று கொடித்திரள் கண்க டமக்கே
வந்தொர் நன்மணி நிற்கென வைத்ததும் வைப்பாய். எனவும்,

குறை - குற்றம். சந்தம் - வடிவு. இராமாவதாரத்துக்கூறியவாற்றானேயறிக.

இன்னும் இக்காதையை யுள்ளிட்டு,

“காகத்திருகண்ணிற்கொன்றேமணிகலந்தாங்கிருவ
ராகத்துளோருயிர்கண்டனம்யாம்.” என்றுதிருவாதவூரடிகளும்,

“காதுமொருவிழிகாகமுறவருள்மாயனதுதிருமருகோனே.” என்று திருப்புகழாசிரியருங் கூறுதல்காண்க.

சி. கணேசையர்.

333

உ

*நமது புராதன நாகரீகம்.

கனம் அக்கிராசனாதிபதியவர்களே! சகோதரர்களே!!

நமது இந்தியாவின் புராதன நடபடிமிகவே ஆச்சரியமுள்ளது; ஆம், அதின் ஜீவத்துவம் மஹா புதுமைக்குரியது. இதற்கு நம் இதிகாச புராணங்களும் பஞ்சகாவியங்களும் பஞ்ச இலக்கணமுதலிய ஏனையகிரந்தங்களுமே போந்தசான்றுதருகின்றன. ஆயினும் நமது நாகரீகமுதல் நற்குணநற்செய்கைகளையிட்டு நாமே மேம்பாடாகப் பேசிக்கொள்ளுதல் அத்துணை உருசிகரமன்றென்பதூஉம் அதனைப் பற்றி அயல்நாட்டார்சொல்லி அல்லது வரைந்துவைத்திருப்பதே நிரம்பவும் அநுசரிக்கக்கூடியதென்பதூஉம் எனது சித்தாந்தம். இந்த சித்தாந்தமே நம்முன் மற்றும் பெரும்பாலரும் கொள்ளற்பாலதென்பதும் வெளிப்படை. ஆகவே இந்தியராகிய நம்பேரில் நமது அந்நியதேசப் பெரியவர்கள் யாதுரைத்திருக்கின்றனர் என்பதை மாத்திரம் விசாரித்து அவர் கூற்றை ஈங்கு இடைக்கிடைபெய்து எனதெளிய உபந்நியாசத்தை நடாத்துகின்றேன். கேளுங்கள்.

கிரேக்கருடைய பிராசீனமும் எகிப்தியரது பூர்வீகமும் நம்மவரின் மகோன்னத புராதனத்தின்முன் கேவலம் நேற்றுமழை இற்றைக்குப் பருத்திபோன்றன. ஏனெனில் நமது நாகரீகமே இப்பிரபஞ்சத்தின் மற்றுறையிராச்சியத்து நாகரீகங்கட்கெல்லாம் முற்பிறந்ததென்பதற்கு வெள்ளிடைமலைபோல் பல்வேறு ஆதாரங்கள் தெள்ளிதில் கிடக்கின்றன. ஜனசமூகங்கள் உயர்ந்தனவுமுண்டு, தாழ்ந்தனவுமுண்டு; சக்கராதிபத்தியங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றனவுமுண்டு, அழிக்கப்பட்டனவுமுண்டு; வம்சவரிசைகள் தோன்றியனவுமுண்டு, மறைந்தனவுமுண்டு; ஆனால், அவ்வவற்றின் உயர்வையும், தாழ்வையும், ஸ்தாபனத்தையும், அழிவையும், தோற்றத்தையும், மறைதலையும் இமைகொட்டாது பார்த்துக்கொண்டுவந்த நமது இந்தியாவோ இன்றளவும் நம்மோடு நிலைத்திருக்கின்றது.

---

* இவ்வியாசம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஒன்பதாம் வருஷோற்சவ காலத்தில் (25—5—10-ல்) ஸ்ரீமத்-M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ் (M. P. Mascuranhas) அவர்களாற் படிக்கப்பெற்றதாகும்.

நிலமண்டலமுழுவதூஉம் என்தரிசனத்தைச்செலுத்தி இவ்வுலகத்தில் நிறைந்த அழகும் மிகுந்தபிரதாபமும் வளர்ந்ததிரவியமும் பூலோகமோட்சம் போன்றதுமான தேசம்யாதெனக்கண்டுபிடிக்கப் பிரயத்தனப்படுவேனேயாகில், என் எண்ணத்திற்கிசைந்தவிதமாய் அந்த இந்தியாவையன்றோ பார்க்கக்கூடுமென்றும், கடல்சூழ்ந்த இக்காசினியில் மிகவும் மேலான சாமர்த்தியசாதுரியங்களில் சரிவரத் தேர்ச்சியடைந்தவர்களும் ஜீவப்பிரதிக்ஞையை முறையே சீர்தூக்கிப் பார்த்தவர்களும் "பிலாத்தோ" "காந்த்" என்னும் தத்துவசாஸ்திரிகள் முதலாக ஆராயத்தக்கதான விஷயச்சிக்கறுத்தலில் விசேஷித்தவரும் யாண்டிருக்கின்றனர்-எனநாம் கேட்கப்படுவேனேயாகில் திரும்பவும் அந்த இந்தியாவையன்றோ! இந்தியாவையன்றோ!! சுட்டிக்காட்ட வேண்டிவரும் என்றும் "புரோபெசர் மாக்ஸ்முல்லர்" என்பவர் விரிவாய்ச் சொல்லியிருப்பது இத்தருணத்தில் மறந்துவிடற்பாலதன்றாம்.

இப்பொழுது, முதலாவதாக நம்புராதன இந்தியாவின் துரைத்தனத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். "எத்தேசத்தில் அதின் குடித்தனமானது சீரும் செழுமையும் நெடுந்தொகை கொண்டதுமாய் இருக்கின்றதோ அத்தேசத்தின் துரைத்தனம் சீர் கெட்டதாய் இருத்தல் ஒருக்காலும் கூடாதென" இராஜதந்திர வியவகார சிம்மமாகிய "எட்மண்ட்பர்க்" என்பவர் உரைக்கின்றதறிவோம். நமது தேசவாசிகளையோ சீரும் செழுமையுடையவரும் பெருந்தொகை கொண்டவருமென்று பூர்விக கிரேக்க சரித்திராசிரியர்களும் பலதேசசஞ்சார பிரயாண வர்த்தமானிகளும் ஒரேமனதுடன் சம்மதித்திருக்கின்றனர். மஹா பிரக்யாதிபெற்ற "புரொபெசர் டங்கென்" என்பவரும் இதற்கு ஒப்பமிடுகின்றார். அங்ஙனமாகையில் நம்முடைய உத்தம சரித்திராசிரியர் "பர்க்" என்பவர் அபிப்பிராயப்படி நம் இந்திய துரைத்தனம் எவ்வளவு பிரபலம் பொருந்தியதும் எவ்வளவு கௌரவம் பொருந்தியதுமாய் இருந்திருக்கக்கூடுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

இரண்டாவதாக நம்புராதனத்தார் ஒருவர் ஒருவருக்குள் கொண்டிருந்த அந்நியோந்யம் எத்தன்மைத்தாயிருந்ததென்பதை ஆ

ராயப்புகில், அந்நியோக்கியம் அல்லது ஒற்றுமையாகிய அதி நன்மையான சாஸ்திரக்கோட்பாடுகளின்மேல் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றுக்கட்சிபிரதிகட்சிகள் கடுகளவும் கிடையாது, நாட்டின் க்ஷேமலாபத்திற்கு நிரம்பவும் ஒத்தாசையாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்ததென்னலாம். பொதுஜனங்களின் ஒருபாகத்தில் திரண்டதிரவியமும் மற்றொரு பாகத்தில் நிறைந்த தரித்திரமும் காணப்படவேயில்லை. மேலும் ஒரு கூட்டத்தைச் சதாசம்பத்துள்ளதாக்கவும், வேறொன்றை நிலையான எளிமைத்தனத்தில் வைத்திருக்கவும் எவரேனும் பிரயாசைப்படுகிறதுமில்லை. தேசநிர்மாணத்தின் பிரதான நோக்கமானது தேசாபிமானத்தைப் பொறுத்ததாகவேயிருந்தது. அத்தேசாபிமானத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டுநிலவிய ஒவ்வொருவரின் சக்தியும் ஆண்மையும் பொதுஜன உபகாரம் என்பதொன்றைமாத்திரம் இலக்குவைத்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்வுத்தம செய்கையானது சத்தியவேதாகமத்தில் "மன்னா" வென்கிறபோசனம் வானத்தில்நின்று இசராயேல் கோத்திரம் முழுவதிற்கும் பொழியப்பெற்றதெனக் கூறியிருக்கின்றவண்ணம், இந்தியபிரஜைபொவ்வொன்றையும் திறமையிலும் திரவியத்திலும் பங்குபெறச்செய்தது. அக்காலத்திற் பிராமணன் மகன் பிராமணனேயென்றும், சூத்திரன்மகன் சூத்திரனாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும் பாரம்பரிய உரிமை என்பதும்கிடையாது. ஒழுக்கத்தின் மேலேயே வகுப்புகளும் வரிசைகளும் தீர்மானிக்கப்பெற்றன. இனி,

மூன்றாவதாக நமதுபுராதன ஒழுக்கம் எப்படிப்பட்டதென நிர்ணயிப்போம். ஒரு துரைத்தனத்தின் பாக்கியமான எல்லை ஆங்குள்ள குடித்தனத்தின் நற்குண நற்செய்கையில்நின்று ஏற்படவேண்டுமென்று நமது புராதன இந்தியாவிற்குப் பூரணமாய்த்தெரியும். நம் பூர்வீகரின் தாராளமும் கபடின்மையும், நேர்மையும் சத்தியமும் ஆண்மையும் அமைதியும் நாகரீகமும் நாவடக்கமும் ஜெகத்பிரசித்தமானதுமல்லாமல், எங்கிலத்தோராலும் உபமானத்திற்காக அவ்வந்நேரங்களில் எடுத்தாளப்பட்டவை. 'மனிதன்' என்னும்மொழிக்குரிய அர்த்தபுஷ்டியுடன் விளங்காநின்றவர் நம்புராதனத்தாரே யென்பதற்குப் பலப்பலகாரணங்களிருக்கின்றன. விசேஷமாய் உண்மைபேசுவதில் நம்முந்தையோர் ஒவ்வொருதேசத்தாராலும் கொண்டாடப்

பெற்றிருக்கின்றனர். இந்தியவாசிகள் தமதுவீடுகளைப்பூட்டிவைக்கப்பூட்டுவேண்டாமலும் ஒப்பந்தம்பண்ணுவதில் தஸ்தவேஜ்முதலிய எழுத்துலிகிதங்கள் வேண்டாமலும் அவ்வளவு நேர்மையுள்ளவராயிருக்கின்றனரென்று "ஸ்ட்ராபோ" என்பவர் கூறியிருக்கிறார். மேலும் கிறிஸ்துபிறந்த பதினொராம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற பூகோளசாஸ்திரத்தில் "இத்ரிசி" என்பவர் இயற்கையிலேயே இந்தியர் சன்மார்க்கச்சார்புடையவரென்றும் எவ்விதசங்கடத்திலும் நீதிப்பிரமாணத்திற்கு எதிர்நில்லார் என்றும் அவர்கள் எந்தவேலையைத் தொட்டபோதிலும் அதில் தாம்காட்டுகின்ற சமயோசிதமதிநுட்பம், நேர்மை, சத்தியமிவற்றிற்கு உலகத்தெத்திசையாலும் மெச்சப்படுகிறவர்களென்றும், அக்காரணம்பற்றியே இந்நிலவலயத்தின் ஒவ்வொருகோணத்திலும் நின்று ஜனங்கள் கும்பல்கும்பலாய் ஆதியிலிருந்தே இந்தியநாட்டை நோக்கிப்போய்க்கொண்டிருக்கின்றனரென்றும் மொழிந்திருக்கின்றதானது அக்கிரந்தகர்த்தாவினால் நம்மவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது ஓர் நல்லகொடையேயொழியவேறில்லை.

நாலாவதாக நம்மேலையோரின் பராக்கிரமமும் புயவலிமையும் எப்படிப்பட்டவையெனப்பார்க்குமளவில், அவையனைத்தும் அவரது சரித்திர கிரந்தங்களையும் நடையுடை பாவனைகளையும் தெற்றென அறிந்தவருக்கு எட்டாதிரா. பிறருக்கு அணுப்பிரமாணமும் இன்னாசெய்யாதிருக்குந்தன்மையும் அடைக்கலம் புகுந்தாருக்குக்காட்டும் ஆதரவும் கேவலம் எளியவரிடத்தெல்லாம் தமதுவீரத்தனத்தைக்காட்டிக்கொள்ளாத சுபாவமும் நமது தேசவாசிகளின் பராக்கிரமத்தை யொருங்கே உறுதிப்படுத்துகின்றன. நமதுராஜபுத்திர சகோதரருக்குள் "சுராஜ்பாலுக்கும்" "பிர்த்ராஜனுக்கும்" இடையில்
நட யுத்தத்தின் பராக்கிரமம் நாம் அடிக்கடி நினைக்கத்தக்கதாயிருக்
"எல்பின்ஸ்டோன்" என்பவர் இந்தியர் எப்பேர்ப்பட்ட
ரும் கொண்டிராத வீராவேசமுடையவரென்றும் மா
உயிரையுங்கூடத் தத்தம் பண்ணுவதில் பின்வாங்கமாட்
ன்றும் எழுதியிருக்கிறதையும் இப்பொழுது விவரித்து
திற்கு ஆதாரமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

தேசாபிமானத்திற்கு நமதுபூர்வீகத்தார் எந்தப்படி
ல் பொதுப்படையாக சர்வதேசத்தவர்களும் அதி

சயப்படக்கூடிய விதமாயிருந்தார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நம்மவரின் அபிமானத்தின்முன் கிரேக்கர் ரோமானித்தருடையவும் தற்கால மேனாட்டுவாசிகளுடையவும் தேசாபிமானம் சூரியன்முன் கேவலம் மின்மினிபோன்றதெனச் சொல்லவேண்டும். நம்முன்னையோரின் தேசாபிமானத்தின் விரிவையும் விஸ்தீரணத்தையும் இன்னமும் அறியவேண்டுமாயின் ஆசியாக்கண்டத்தின் மிகப்பெரிய சக்கரவர்த்தியாயிருந்த அக்பருக்கும் மீவாரின் ரஜபுத்திர அரசனாகிய "பிரதாப்" என்பவனுக்கும் நடந்த அகோரயுத்தத்தைக்கொண்டு நன்கறியலாம்.

ஆறாவதாக, நம்பெண்பாலாருக்கு அந்நாளில் இருந்த சுவாதீனம் மிகவே மெச்சத்தக்கதெனத் தெரிகிறது. இன்றைக்கு நம்மகளிர் அநுபவிக்கும் நிர்ப்பந்தமும் கட்டுப்பாடும் மகம்மதியர் படையெடுப்போடு வந்ததென்பதை இங்கு அநேகர் அறிவார்கள். நமது மடந்தையர் நம்மிடத்திற் பெற்றிருந்த சுவாதீனத்திற்கத்தாட்சியாக H. H. வில்சன் என்பவர், இந்தியர்களைப்போல் தமது மகளிர்களை மதிப்பாகவும் மரியாதையாகவும் நடத்தினவர்களை வேறெந்த இராச்சியத்திலும் காணமுடியாதெனப் பரிஷ்காரமாய்த்தீட்டி வைத்திருக்கின்றனர்.

ஏழாவதாக நம்பெரியோர் அந்நியர் கூட்டுறவு விஷயத்தில் எங்ஙனம் நடந்துகொண்டனர் என்பதைக்கவனிப்போமானால் அவர்கள் ஒருவன் சண்டைசெய்து அடையக்கூடிய வெற்றியைப்பார்க்கினும் சமாதானத்தால் பதின்மடங்கு அடையலாமென்பதை மனப்பூர்வமாய் அறிந்துள்ளாராதலின் ஒற்றுமைக்கும் அந்நியோந்நியத்திற்கும் முந்தின ஆட்களாயிருந்தார்களென்பது வெளிப்படையாயிருக்கிறது. கிரேக்கதேசத்திறைவனாகிய "செலுக்கஸ்" என்பவன் தனது மகளை நமது சந்திரகுப்த மகாராஜாவிற்கு மணஞ்செய்து கொடுத்ததாக "வீலர்" இந்தியசரித்திரம் என்கிற புத்தகத்தில் நாம் வாசிக்கின்றோம். பாரசீக சக்கரவர்த்தி "நஷெரவான்" என்பவன் தனது குமாரத்தியை நம்தேயத்தில் சித்தூர் அரசனொருவனுக்கு மனைவியாகத்தந்தானென்பதும் நம்மில் அநேகருக்குத் தெரியாதிராது. மேலும் பாண்டிய ராஜாக்களுள் ஒருவர் உரோமையை அரசாண்ட

அகுஸ்துஸ்ராயனுக்குத்தனது ஸ்தானாதிபதியை அனுப்பியிருக்கிறார் என "ஸ்ட்ராபோ" என்பவர் தமது கைப்படக் குறித்திருக்கிறது நமது பூர்வீகத்தாருக்கும் அயல்தேசவாசிகளுக்கும் மத்தியிலுள்ள அந்நியோந்நியப் பற்றுவரவை அதிகமாய் விளக்குகின்றதென்னலாம்.

எட்டாவதாகப் புறதேசங்களின் குடியேற்றத் தொடக்கத்தை யோசிக்குமிடத்து எகிப்தியர் எத்தியோப்பியர் பாரசீகர் கிரேக்கர் ரோமானித்தர் ஜெர்மானியர் பிரித்தானியர் முதலான ஜனங்களெல்லாப் பெரும்பான்மையும் நமது புராதன இந்தியரேயென்று சரித்திர ஆதாரத்தோடும் சாஸ்திரயுக்தமாகவும் ஸ்தாபிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது.

ஒன்பதாவதாக நமது மருத்துவ ஆராய்ச்சி எந்தவரை இருந்ததென்கையில் அதுவும் மற்றச்சாஸ்திர விற்பனத்தைப்போலவே வெகு மேன்மை பெற்றிருந்ததாகத்தான் சொல்லவேண்டும். இதற்கு நமது தேசத்துள் கிடைக்கக்கூடிய மலை மூலிகைகளும் தாவரவர்க்கங்களும் மிகவும் அநுசரணையாயிருந்ததென்னலாம். 1905-ம் வருடத்தில்சென்னைகவர்னர் ஆர் தில்பிரபுவானவர்இந்தியரின்சுகாதாரவிளக்கநூலானது சிறந்த மருத்துவ சாஸ்திர மேம்பாட்டிற்கு ஒருசிறிதும் குறைந்ததல்லவெனவும் புராதன சட்ட நிரூபணராகிய மனு, உலகத்தில் மஹா கீர்த்திபெற்ற சுகாதார விளக்க போதனாசிரியர்களில் ஒருவராயிருந்தாரென்றும் சொல்லியது நாம் அறியாததல்ல. அஃதன்றியும் நமது இரணவயித்திய சம்பந்தமான ஆயுதங்கள் நுண்ணிதோர் உரோமத்தையுங்கூட பிளவுபடுத்திவிடக்கூடியவிதமாய் அவ்வளவு கூர்மையுடைத்தானதென Mis. மானிங் என்பவள் விளம்பியிருக்கின்றாள். சரித்திர சம்பந்தமாகச் சொல்லவேண்டின் நாம் நமது வயித்தியத்தை முதன்முதல் அரேபியாவுக்குக் கொடுத்தோமென்றும் அதனை அங்கிருந்து மேனாட்டார் கொண்டுபோயினரெனவும் கூறுதல் நிரம்பமும் பொருத்தமுடைத்து. பாம்பின் விஷத்தைப்போக்கடிக்கும் முறையை நமது பூர்வீகர் படித்துக்கொடா முன்னர் அம்முறை கிரேக்கருக்கு முதலாய்த்தெரியாது. இந்த முறையின் நற்பயனை நமது முன்னோர்கள் மஹா அலெக்சாந்தரின் சபா

மண்டப மத்தியில் முதலாய்ப் பலதடவைகளில் ருஜுப்படுத்தியிருக்கின்றாரென Wises (History of medicine) என்னும் புத்தகத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம். இஃதுடன் 1880-ம் வருடத்தில் வெளிவந்த இங்கிலீஷ் மன்பத்திரிகை இந்தியரின் ஆதிமருத்துவ நூலை நன்கு படித்தவர்கள் வயித்தியத்தொழிலில் அவர்கள் கிரேக்கர் ரோமானித்தாருக்கு மாத்திரமல்ல, தற்போதய மேனாட்டு வயித்திய சிரேட்டர்களுக்கு முதலாக உயர்ந்தவர்களாய் இருந்தார்களென்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதிரார் எனப்பிரசுரித்தது நம்மில் அநேகருக்கு ஞாபகமிருக்கக்கூடும்.

பத்தாவதாக நமது கலைக்யான நூல்களைக் கவனிக்கவேண்டி வந்ததாகும். இது காரியத்தில் "புரொபெசர் மாக்ஸ் முல்லர்" பல்வேறு காரணங்களினால் இந்தியாவில் அழிந்துபோய்விட்ட கோடிக்கணக்கான அரும்பெரும் சாஸ்திர கிரந்தங்கள் போகட்டும். தற்போது ஆங்கிருக்கும் பிரபந்தங்களின் எண்ணத்தையேனும் புத்தகசாலைகளால் கீர்த்திபெற்ற கிரீசும் இத்தாலியும் சேர்ந்து தமது தொகையைக்கொண்டு தாண்டிவிடக்கூடுமோ எனக்கேட்கிறதும், Mr. வார்ட் என்பவர் புராதன இந்தியரது சாத்திர ஆராய்ச்சியின் மகத்துவத்தை நீதிக்கு பயந்தவர் ஒருக்காலும் மறுக்கார் என்றும், Mis. மானிங் என்பவள் மானிட சிருஷ்டி எவ்வளவு மனோசக்தியை யடையக்கூடுமோ அவ்வளவையும் இந்தியர் அடையக்கூடியவர் என்றும், Mr. பிரௌன் என்பவர் இந்தியாவே சர்வசாஸ்திரங்களுக்கும் தாயென்றும் சொல்லியிருப்பனவனைத்தும் நம்மவரின் கலைமாட்சியைக் காட்டாமலிரா.

நல்லது கனவான்களே! என் உபந்யாசத்தை இன்னமும் தொடருவதற்கு அஞ்சுகின்றனன். காரணம் தங்கள் காருண்யசமுகம் நெடுநேரம் காத்திருப்பவேண்டியதாதலின். ஆகவே இன்னும் இரண்டொரு வார்த்தையோடு எனது வியாசத்தை இறுதிக்கு கொணர்தல் உத்தமமாயிருக்குமென்று நம்புகின்றேன். மேலும் நம் புராதன இந்தியாவின் மகத்துவமும் மாட்சிமையுமோ எண்ணிறந்தவையாயிருக்கின்றன. அவையனைத்தையும் நான் தெரிந்து சொல்வதென்றால் என் ஆயுள் காலமும் போதாது. அன்றியும் இது

வரையும் நான் சொல்லி வந்தது யாவும் நமது தேசவளத்துச்சிறிதோர் பாகத்தின் முகவுரைக்குங்கூட ஒவ்வாதென்னலாம். இதுநிற்க நான் எனது உபந்நியாசமாக நமது புராதன நடைபடிகளை எடுத்துக்கொண்டதற்குக் காரணமெல்லாம் நாம் நமது சீரையும் செழுமையும் திரும்பப்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமேயாயின் "பழமைபாடிச்செழுமை தேடு" என நாம் கேள்விப்படுகின்ற பிரகாரம் நமது முந்தையோரின் பேரையும் பெருமையையும் அடிக்கடி ஞாபகத்திற்குக்கொணர்தல் அத்பாவசியமாயிருக்கின்றதென்னும் சாதாரண எண்ணமேயொழிய விசேஷம் வேறொன்றுமில்லை. அஃது அங்ஙனமாக இனி நாம் செய்யவேண்டியது யாதென்றால் மேலே முதற்குறிப்புப்போல நிற்கும் நமது புராதனத்தைப் பலதரமும் நினைவுகூர்ந்து நம் தற்கால நூதனத்தை அப்புராதனத்துடன் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதில் தெரியக்கூடிய பாரதூர வித்தியாசங்களையுணர்ந்து கொஞ்சத்திற்குக்கொஞ்சமாகிலும் நம்மைத்திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே. அவ்வண்ணமாக நாம் இனியாகிலும் நமது பழமை பாராட்டி நம்மைக் கவனித்து நடாத்திக்கொள்ளக்கூடிய நல்லெண்ணம் நமக்கு உண்டாகக்கூடுமென்று நம்புகின்றேன். அந்த நல்லெண்ணத்திற்கு சாக்ஷாத் ஈசுவரனும் அருள்புரிவானாக.

உ

கரவைவேலன் கோவை.

(முற்றொடர்ச்சி.)

தன்னிலைதலைவன்சாற்றல்.

தன்னிலை தலைவன்சாற்றலாவது வேட்கைநோய் மீதூர்ந்து வருந்துகின்ற தனதுநிலையைத் தலைவன் பாங்கிக்குக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

உஉ. போதுற்ற கோதையுன் கையிலென் னாவி பொருஞ்சமரில்
ஊதொற்றை வால்வளை வேலன் கரவை யுயர்சிலம்பிற்
காதொற்று வேல்விழிக் கன்னிலன் னாகக் களபக்கொங்கை
வேதொற்றி னாலன்றி மீளாதென் காம வினைக்குளிரே.

போது - பூ. கோதை - கூந்தல்; ஆகுபெயர். என்னாவி உன் கையில் என இயையும். அது வருவிக்கப்பட்ட இருக்கின்றது என்பதனோடு முடியும். தலைவியைக் கூட்டிவையாது கைவிடுவையாயின்; என்னுயிர் நிலையாது என்பது இதன்கருத்து. வளை - சங்கு. காது ஒற்று - காதிற்கிட்டுகின்ற. வேது - வெம்மை.

கோண்டுநிலைகூறல்.

கொண்டுநிலை கூறலாவது இறந்துபடும் நிலையடைந்து நிற்குந் தலைமகனைப் பாங்கிதேற்றி உயிர்தாங்கிக்கொண்டு நிற்றற்குரிய சொற்களைக் கூறுதல். கொண்டுநிலை - தாங்கிக்கொண்டு நிற்றல்.

செய்யுள்.

௨௩. அலைப்பெண்ணை வெல்லு மியல்சேரு மாகத் தரும்பு கொம்மை
முலைப்பெண்ணை வேண்டுவ னென்மறுத் தான்மொழி நாவகத்தே
கலைப்பெண்ணை மேவுங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பிற்[னே.
குலைப்பெண்ணை கொண்டுன் குறைமுடிப் பாய்பினைக் கொற்றவ

அலைப்பெண் - இலக்குமி. அலை - கடல். ஆகம் - மார்பு. நான் வேண்டுவன் என இயையும். கலைப்பெண் - சரச்சுவதி. கனகம் - பொன். பெண்ணை - பனைமடல்; ஆகுபெயர். மொழிநாவகத்தே கலைப்பெண்ணைமேவுங் கரவையில் வேலன் என்பதனால் அவன் கல்விப்பயிற்சி கூறப்பட்டது. நீ விரும்பிய தலைவியை யான்வேண்டுவேன்; அவளுடன்படாளாயின் மடன்மாவூர்ந்து நின்குறை முடிப்பாய் எனப்பாங்கி கூறினாள் என்க.

என்னைமறைப்பினெளிதென நகுதல்.

அஃதாவது பாங்கிதலைவனை நோக்கி - எனக்கு நீ மறைப்பாயாயின்; நின்னெண்ணம் எளிதின் முடியும் என்று நகையாடிக்கூறுதல்.

செய்யுள்.

௨௪. நெய்யுந் திரியும் விளக்கிருந் தாலு நிறைவிளக்கஞ்
செய்யுங் கருவி முதற்றூண்டு கோறிகழ் வாயுங் கண்ணுங்
கையுஞ் சிவந்த கரவையில் வேலன் கனகிரியில்
எய்யுஞ் சிலையண்ண லென்மறைத் தாலங் கியல்வதன்றே.

விளக்கம் - பிரகாசம். வாயுங்கண்ணுங் கையுஞ்சிவந்த கரவையில் வேலன் என்றது விட்டுணுமூர்த்தியை ஒக்கும் ஒருபுருடன் என்பது தோன்ற என்க. என்மறைத்தால் - என்னைமறைத்தால். இயல்வது - நடப்பது.

பாங்கிகையுறையேற்றல்.

அஃதாவது தலைமகன் கொண்டுவந்த பைந்தழையாகிய கையுறையைப் பாங்கி அங்கீகரித்துக்கொண்ட செய்தியைக் கூறுதல். கையுறை - கையிலுறுவது.

செய்யுள்.

உ௫. மதிவண்ண வேணியிருவண்ண மேனி மறைக்கொழுந்தைத்
துதிவண்ண வாயன் கரவையில் வேலன் சுரும்பிற்பொறி
பதிவண்ண லோசன மாலனை யான்றந்த பைந்தழைதான்
விதிவண்ண மேபெரி தாமெனும் பேரை விளக்கியதே.

மதிவண்ணவேணியிருவண்ணமேனி மறைக்கொழுந்து - சிவபெருமான். மதி - சந்திரன். வண்ணம் - அழகு. வேணி - சடை. இருவண்ணமேனி - தேவியின்பச்சைநிறமும், தனது செந்நிறமுமாகிய இருநிறமும் விரவியதிருமேனி. சுரும்பு - மலை. பொறிபதிவண்ணலோசனம்மால் - தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடைய விட்டுணுமூர்த்தி. பொறிபதி - இலக்குமியின்வீடு; தாமரை. வண்ணம் - நிறம். விதிவண்ணம் - விதியின்செயல்.

பாங்கிதலைவியைக்குறியிடத்துய்த்துநீங்கல்.

குறியிடத்துய்த்து - குறிவயினிற்கச்செய்து.

செய்யுள்.

உ௬. சந்தன நீழனஞ் சாரலின் வாய்கில்லுந் தாரணிக்குள்
ஐந்தரு வான கரவையில் வேல னணிவரைமேற்
செந்திரு மால்பிறப் பிரஞ்சின் மூன்றன்ன செய்யவிழி
சுந்தர மேவும் புறவடி நாடிடைத் தோகையரே.

தோகையரே நில்லும் என முடிக்க. தாரணிக்குள் ஐந்தருவான வேலன் என்பதனுல் அவனது வரையாது கொடுக்கும் வள்ளன்மை கூறப்பட்டது. செந்திருமால் பிறப்பீரைந்தின் மூன்று - மீன், ஆமை நரசிங்கம் என்பன. மீன் விழிக்கும், ஆமை புறவடிக்கும் சிங்கம் இடைக்கும் உவமானம்.

புகழ்தல்.

புகழ்தலாவது தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறுதல்.

செய்யுள்.

உஎ. முகத்தான் மதியை மறுவாக்கி னீர்முலை கொண்டுவல்லைச்
சகத்தா ரறிந்திடக் காசாக்கி னீர்குழை சாடியவம்
பகத்தாலு மாவை வடுவாக்கி னீரெழு பாரிற்சத
மகத்தா னனைய கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.

வரையணங்கே மறுவாக்கினீர், காசாக்கினீர், வடுவாக்கினீர், என முடிக்க. வல் - சூதாடுகருவி. காசாக்கினீர், வடுவாக்கினீர் என்பன சிலேடை. காசு - மணி, குற்றம்; வடு - பிஞ்சு, குற்றம். அம்பகம் - கண். சதமகத்தான் - இந்திரன்.

பாங்கி தலைவியைச்சார்ந்து கையுறை காட்டல்.

அஃதாவது தலைவியைக் குறிவயின் நிறுவிப் போனபாங்கி தலைவன் புணர்ந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து போனபின் வந்து கையுறையாகிய பூக்களை இவை இவை என்று காட்டிக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

உஅ. பூமேவு தாமரைப் போதிவை காவியம் போதிவைமாந்
தேமேவு வாசத் தளிரிவை காணிவை சேர்த்தணிவாய்
காமேவு செங்கைக் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேன்
மாமேவு முண்டக மேலுறை யாத மடமயிலே.

பூ - பூமி. போது - மலர். கா - கற்பகச்சோலை. மா - பெருமை. முண்டகம் - தாமரை. காமேவு செங்கை என்பதனுல் அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தலைவியைப் பாங்கிகுறிவரல் விலக்கல்.

அஃதாவது பாங்கி தலைவியை நோக்கிக் குறிக்கப்பட்ட இடமாகிய சோலையின்கண் வாரற்க என்று அவள் வருதலை விலக்குதல்.

செய்யுள்.

உகூ. வண்டலை தண்டலை வாரலை நீயினி மாகத்தெழுங்
கொண்டலை நேர்கொடை யான்புகழ்க் கங்கை குலத்துதித்தோன்
மிண்டினர் சிங்கங் கரவையில் வேலன் வியன்சிலம்பிற்
கண்டினை வென்று கசப்பாக்கு மென்மொழிக் காரிகையே.

வண்டு அலை - வண்டுகள் அலைகின்ற. தண்டலை - சோலை. வாரலை - வாராதே. கொண்டல் - மேகம். கங்கை குலத்துதித்தோன் என்பதனால் கரவை வேலனுடைய வேளாண் குலமும், மிண்டினர் சிங்கம் என்பதனால் அவனுடைய பராக்கிரமமுஞ் சொல்லப்பட்டன. மிண்டினர் - நெருங்கி எதிர்த்தோர். கண்டு - கற்கண்டு.

நெடுந்தகை குறிவயினின்றிரங்கல்.

அஃதாவது தலைமகன் தலைவியைக் காணப்பெறாமற் குறிவயினின்று மனம் நொந்து புலம்புதல்.

செய்யுள்.

௩௦. கிளிகாண் மயிலினங் காண்மலர்ச் சோலையிற் கீதம்பயில்
அளிகாள் பசுங்கொடி யன்னார் விளங்குமென் னம்பகமுன்
வெளியாக நின்றில ரந்தோ நதிக்குல வேந்தன்றமிழ்
தெளிவாய கும்பன் கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்தே.

கீதம் - இராகம். பசுங்கொடியன்னார் என்றது தலைவியை. அம்பகம் - கண். தமிழ்தெளிவாய கும்பன் என்பதனால் கரவைவேலனுடைய தமிழ்நூற் பயிற்சி கூறப்பட்டது.

தாய்துயிலறிதல்-

தாய்துயிலறிதலாவது பாங்கி தலைமகனைக் குறியிடத்து நிறுவித் தாயினித்திரையை இயைவன கூறி அறிதல்.

செய்யுள்.

௩௧. மேதினி யாடந்த வேலன் கரவை வியன்சிலம்பில்
ஊதி யுலாவி யளிசூழ் கருங்குழ லொண்டொடியே
போதிசை நாகந் தழுவிய பீலியம் பொன்மயில்கள்
பாதி யிராவுந் துயிலா மிகுந்த பரிவுகொண்டே.

மேதினியாள் தந்த - பூமிதேவிபெற்ற. இதனாற் கரவைவேலனுடைய வேளாண்குலம் கூறப்பட்டது. அளி - வண்டு. போது-பூ. நாகம் - மலை. பீலி - தோகை. பாதியிரா - அர்த்தராத்திரி. பரிவு - துயர்.

தலைவியைக் குறிவயினுய்த்துநீங்கல்.

அஃதாவது பாங்கிதலைவியைக்கொண்டு சென்று குறிவயினிறுவித் தான் நீங்குதல்.

செய்யுள்.

௩௨. இனபரி பாலன் கரவையில் வேல னெழிற்கிரிமேற்
கனமன கோதைக் கருங்குயி னீகலந் தேயணியப்
புனல்வரி வாளை விளையாடும் வாவியிற் போதுமது
வனமுறுங் காவியுங் கொண்டிவண் மீண்டு வருகுவனே.

இனபரிபாலன் என்பதனால் வேலனுடைய செழுங்கிளை தாங்குஞ் சிறப்புக்கூறப்பட்டது. கனம் அன-முகிலையொத்த. போது-பூ.

தலைவியைத்தலைவன் குறியிடத்தெதிர்ப்படல்.

௩௩. குவிகறை மேகம் பயில்சோதி மின்னெனக் கூண்டிருண்டு
கவியிரு ணீவரக் கண்டவென் கண்கள் கவிக்குவிழிச்
செவிமணி நல்குங் கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்திற்
புவியினி லென்றவ மாற்றிய தோமணிப் பூங்கொடியே.

கறை - கறுப்பு. கூண்டு - கூடி. மணிப்பூங்கொடியே! மின்னென நீ வரக்கண்ட என் கண்கள் என்ன தவம் ஆற்றினவோ? என

முடிக்க. கவி - பாட்டு. விழிச்செவிமணி - நாகரத்தினம். இதனால் அவன் செல்வப்பெருமை கூறப்பட்டது.

புகழ்தல்.

கலவிநிகழ்ந்தபின் தலைமகன் தலைவியைப் புகழ்தல்.

செய்யுள்.

௩௪. விண்டோயுஞ் சோலையின் மேகார மாட விரைமலரில்
வண்டோசை பாடுங் கரவையில் வேலன் மணிவரையில்
கண்டோது மென்மொழி யுன்னருங் கண்டத்தைக் கண்டபின்னும்
உண்டோ சுரிமுக மில்லாத சாதி யொளிவளையே.

மேகாரம் - மயில். ஓசை - இசை. கண்டம் - கழுத்து. வளை - சங்கு.

தலைமகளவலம் பாங்கிதணித்தல்.

அவலம் - துயர்.

செய்யுள்.

௩௫. அடிப்பூ மயிலின் குறிப்பிழை யேவிடை யண்ணல்பதம்
முடிப்பூ வெனவைத்த வேலன் கரவை முதுசிலம்பிற்
கொடிப்பூ மரத்திற் புனல்வா யரும்பிய கோகனகக்
கடிப்பூ விருந்த தவர்பாற் குறிப்பிழை கண்டிலமே.

அடிப்பூமயில் - பாதமாகிய தாமரைமலரையுடைய பெண்ணே! விடையண்ணல் - சிவபிரான். கொடிப்பூமரத்தில் - கொடிபடர்ந்து பூத்திருக்கும்மரத்தில். கடி - பரிமளம்.

இறைவிமேலிறைவன் குறிபிழைப்பேற்றல்.

அஃதாவது தலைவன் தான் அல்லகுறிப்பட்டு வருந்திய குற்றத்தைத் தலைவிமேலேற்றிக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

௰௬. பெருக்கான கீர்த்திக் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பின்
மருக்காலுந் தாமரை வாண்முகச் செந்திரு மங்கையன்ன
முருக்கா ரிதழி யெனைமறந் தாலு மொழியி னுண்மை
ஒருக்காலு நெஞ்சின் மறந்திலன் வேல்விழி யொண்டொடியே.

பெருக்கு - வளர்ச்சி. மரு - வாசனை. முருக்கு ஆர் - முருக்கம்பூவை ஒத்த. இதழி - அதரமுடையவள்.

அவள்குறிமருண்டமை யவளவற்கியம்பல்.

அஃதாவது தலைவி குறியின்மயங்கிய தன்மையைப் பாங்கிதலைவனுக்குரைத்தல்.

செய்யுள்.

௰௭. கருமா னிகருங் கொடைக்கரத் தானுயர் காசினிமான்
மருமான் கரவையில் வேல மகீபன் மணிவரையில்
திருமானிகரும் புகழண்ண லேதுணைச் செப்புமுலை
ஒருமான் குறிமருண் டேயுடன் மீண்டுவந் துற்றனளே.

கருமால் நிகரும் - கரியமுகிலையொத்த. காசினிமான் மருமான் - பூமிதேவியின்மகன். மகீபன் - அரசன். திருமால் நிகரும் - விட்டுணுமூர்த்தியையொத்த. செப்புமுலை ஒருமான் என்றது தலைவியை. இங்கே கருமான், காசினிமான், மருமான், திருமான், ஒருமான் என அஞ்சுமான் பெயர் தொனித்தல் அறிக.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

கதாசரித் சாகரம்.

௫-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் ௨-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

எல்லோருடைய தலைகளிலு மிடைவிடாது தன்னிஷ்டப்படி கால்களை வைத்து மிதித்துக்கொண்டு செல்கின்றதும் ஐசுவரியம் முதலிய அறுகுணங்களையுடையதுமான ஊழை எவனால் விலக்கமுடியும் என்றிவ்விதம் தன்னிலைமைக்குத் தக்கபடி ஆலோசனை செய்தனன். இவ்வண்ண மாலோசனை செய்கின்ற பிராமணயுவாவான அந்த சக்திதேவனுக்கு மரத்தின் கிளையிலிருந்த வண்ணமே யன்றுபகல் கழிந்தது. சாயங்காலமானவுடன் அவன், எல்லா விடங்களினின்றுமவ்வாலமரத்தில் வந்தடைகின்றவைகளும் சப்தத்தினால் திசைகளெங்கும் நிரப்புகின்றவைகளுமான பருத்தவுருவத்தையுடைய பற்பல கழுகுகளைக் கண்டனன். அப்பக்ஷிகள்வருங்கால் அவற்றின் பெரிய இறகுகளின் காற்றினாற் கிளம்புகின்ற கடலலைகள் அப்பக்ஷிகளிடத்துள்ள பழக்கத்தினால் அவற்றிற்கெதிர்சென்றெழுவன போற் காணப்பட்டன. பின்பு கொப்புகளையடைந்துள்ள அப்பக்ஷிகள் மனுஷியர்கள் பேசும்வண்ணமே ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ள அதனையவன் அவ்வாலமரத்தின் அடர்ந்த இலைகளில் மறைந்திருந்தபடியே கேள்வியுற்றனன்.

அப்பொழுது அவைகளிலொருபக்ஷி அன்றுதினம் தான் த்வீபாந்தரஞ் சென்றிருந்ததாய்க் கூறிற்று. ஒன்று சிறந்ததொரு மலைக்குத் தான் போயிருந்ததாய்ச் சொல்லிற்று; ஒன்று வேறோர் திசைக்குத் தான் போனதாக வுரைத்தது. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றாய்த் தாங்கள் சென்றிருந்தவிடத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபேசியபின் அப்பக்ஷிகள் நடுவில் வயதுமுதிர்ந்த ஒரு பக்ஷியானது யானின்று உத்

சாகமாய் விளையாடுவதற்காகக் கனகபுரிக்குச் சென்றிருந்தேன்; நாளைக்காலையிலும் சுகமாய்ச் சஞ்சரிப்பதற்காக அவ்விடத்திற்கே செல்லப்போகின்றேன்; வருத்தத்தைத் தருகின்ற தூரதேச கமனத்தினாலெனக்கு வேறென்ன பிரயோஜனமிருக்கின்றது.—என்றிவ்விதம் நினைப்பின்றி அமுதத்தினையொத்த அப்பக்ஷி கூறிய வசனத்தினால் சக்திதேவன் தாபமற்றவனாய் ஓஹோ! தெய்வகதியா லந்நகரமொன்றிருக்கின்றதென்பது முண்மையே. அதனை யடைவதற்கு மிதுவே உபாயமெனக்கு; ஆனால் மிகப்பெரிய சரீரத்தையுடைய இப்பக்ஷியானது வாகனமாகவே யேற்பட்டது என்று ஆலோசனைசெய்துகொண்டு மெல்லக் கிட்டநெருங்கிச்சென்று உறங்குகின்ற அப்பக்ஷியினிறகில் சேர்ந்து மறைந்திருந்தனன்.

காலை வேளையில் மற்றைப்பக்ஷிகள் யாவும் பற்பல இடங்களை நாடிச்சென்றபின் சக்திதேவனுக்கிருப்பிடமாகிய அப்பக்ஷியானது ஆச்சர்யமான * பக்ஷபாதத்தைக் காண்பிக்கின்ற ஊழைப்போலவே அவனுக்கு ஆதாரமாகி முதுகினில் மறைந்துகிடக்கின்ற சக்திதேவனை வஹித்துக்கொண்டபடியே மறுபடியும் தான் சஞ்சரிப்பதற்காக க்ஷணநேரத்தினிலக் கனகபுரியை யடைந்தது. அஃது அவ்விடத்திலுள்ள ஓர் உத்யானவனத்தின் நடுவிலிறங்க உடனே அந்த சக்திதேவனும் அசையாமல் மெல்ல அதன் முதுகினின்றும் குதித்தனன். இறங்கியதும் தன் பக்கத்தைவிட்டு அந்த உத்யானவனத்தினில் அவனுலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்விடத்தில் பூக்கொய்துகொண்டிருந்த அதிசௌந்தர்யவதிகளான இரண்டு பெண்களைக்கண்டனன்.

அவர்களு மிவனைக்கண்டவுடன் ஆச்சரியமடைய அவன் அவர்கள் சமீபத்தில், மெல்லச்சென்று, ஹே மங்களவடிவுள்ளமாதர்களே! இது எந்த இடம், நீங்களிருவரும் யாவரென்றனன். அதற்கவர்களவனைப்பார்த்து நண்பனே! இதுவித்யாதரர்கட்கிருப்பிடமாகிய கனகபுரியென்னும் பெயரினையுடைய நகரம். இந்நகரத்தினில் சந்திரப்ரபையென்ற வித்யாதரஸ்திரீ வாசஞ்செய்கின்றனள். நாங்களிருவருமவளுடைய உத்யானவனத்தைக் காக்கின்றவர்கள். அவளுக்காக

---

* பக்ஷபாதம் - அன்புடைமை, இறகுகளின் கிடக்கை.

வே பூப்பறிக்கின்றோமென்றனர். அதற்கந்தப்ராமணன் உங்களெஜமானியான அவளை யிப்போது யானுமெவ்விதம் பார்க்கும்படி நேருமோ அவ்விதம் நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்றனன். அதைக் கேட்டதுமவ்விரண்டு ஸ்திரீகளும் அப்படியே செய்கிறோமென்று கூறி அந்த யுவாவான சக்திதேவனை யந்நகரத்தின் மத்தியிலுள்ள ராஜகிரகத்திற்கழைத்துச் சென்றனர்.

அவனும் மாணிக்க ஸ்தம்பங்களாலழகியதும் சுவர்ணமயமான சுவர்களுடன்கூடிச் செல்வங்கள் யாவும் தங்கியிருக்கின்ற இடம்போற் காணப்படுகின்றதுமான அந்த ராஜகிரகத்தைக் கண்ணுற்றனன். அவ்விடத்திற்கவன் வந்தவுடனவனைக்கண்டு அங்குள்ளவேலைக்காரஜனங்கள்யாவரும் விரைவிற்சென்று மனுஷியசஞ்சாரமில்லாத இவ்விடத்தில் மனுஷியனொருவன் வந்திருக்கின்றானென்ற ஆச்சரியத்தைத் தங்களரசியாகிய சந்திரப்ரபையென்பவளிடம் தெரிவித்தனர். உடனே அவளும் வாயில்காவலனுக் குத்திரவளித்துத்தாமசியாது அவனையுள்ளே தன் சமீபத்திற்கழைத்து வரும்படிசெய்ய; அவிடம் சென்ற சக்திதேவன், தன் கண்களுக்கானந்தத்தைவிளைவிக்கின்றவளும் ப்ரமதேவனுடைய அற்புதமானபடைப்புத்தொழிலின் முடிவே ஒரு உருவெடுத்து வந்திருக்கின்றதுபோலக் காணப்படுகின்றவளுமான அம்மங்கையைக்கண்டனன்.

அவளுமவன்தூரத்தில் வருகின்றபோதே சிறந்த இரத்தினசிம்மாசனத்தினின்றுமெழுந்து அவனைக்கண்டமாத்திரத்திலவன்வசப்பட்டவளாய்த்தான் நல்வரவுகேட்டவனை ஆதரித்து ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும்படிசெய்து அவனைப்பார்த்து, ஹே மங்களமுள்ளவரே? இப்படிப்பட்ட நீர்யார்? மனுஷ்யர்களாலடையத்தகாத இவ்விடத்திற்கெப்படிவந்தீர்? என்றுசந்தோஷத்துடன்கேட்க சக்திதேவன் தன்தேசத்தையும் ஜாதியையும் பெயரையும் தெரிவித்து வர்த்தமானபுரத்தரசன் புதல்வி கனகரேகை யென்பவள் கனகபுரியைப் பார்த்திருக்கின்றவனையே தான் விவாஹஞ் செய்துகொள்வதாய் நிச்சயித்திருக்கின்றதையும் அவளையடைவதற்காகத்தானவ்விடம்வந்த சமாசாரத்தையும் விவரித்துரைத்தனன்

R611-130
1295
2397

அதைக்கேட்டதும் சந்திரப்ரபை யென்பவள் ஏதோ ஒன்றைச் சிந்தித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பின்பு அந்த சக்திதேவனைத் தனித்த விடத்திற் கழைத்துச்சென்று ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, ஓய் நற்புகழ் வாய்ந்தவரே! இப்பொழுது நானுமக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும், இப்புவியிற் சசிகண்டரென்னும் பெயரையுடைய வித்யாதரபதி ஒருவரிருக்கின்றனர். அவருக்கு நாங்கள் நாலுபுத்திரிகள் முறையே ஜனித்தோம். அவர்களில் மூத்தவள் சந்த்ரப்ரபை என்பவள்யான். எனக்கிளையவள் சந்தரரேகை யென்பவள். அவளுக்கிளையவள் சசிரேகை யென்பவள். நாலாவதுபெண் சிப்ரபை என்பவள். நாங்கள் நால்வரும் முறையே யெங்கள் பிதாவினது கிரகமாகியவிடத்தில் வளர்ந்துவந்தோம். யான் கன்யாவ்ருதத்திலிருக்கும் போது ஒருசமயத்தி லெனதுசகோதரிகள் மூவரும் ஒருங்குசேர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்வதற்காக கங்காநதிதீரத்திற்குச் சென்றனர்.

அவ்விடத்திலவர்கள் நீர்விளையாட்டிற் காரம்பித்ததும் தங்கள் யௌவன மதத்தினால் அந்நீரில் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த அக்ரியதபனென்னும் முனிவர்மேல் தண்ணீரை வாரியிறைத்து மிகவும் கிர்ப்பந்தம் செய்ய அம்முனிவர் கோபமுற்றவராய் அவர்களை நோக்கி நீங்களனைவரும் பூலோகத்தில் கிந்திக்கத்தக்க கன்னிகைகளாகப் பிறக்கக் கடவீர்களென்று சபித்தனர். அவரவ்வாறு சபித்தனரென்பதையறிந்து எங்கள் பிதாவானவர் அம்முனிவரிடஞ்சென்று பிரார்த்திக்க அந்த மஹாமுனிவர் சாபத்தின் முடிவை அவர்கட்கெவ்விதம் சொல்லவேண்டுமோ அவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அவர்களெல்லோர்க்கும் மானிடத்தன்மையோடுகூடப் பூர்வஜந்ம விருத்தாந்தத்தையறியும் ஞானத்தையும் கட்டளையிட்டனர். பின்பு என் சகோதரிகள் மூவரும் சரீரத்தைவிட்டு நீங்கி, மனுஷ்பலோகத்தை யடைய எனது பிதாவானவர் இந்நகரத்தை யெனக்குக் கொடுத்துவிட்டு வியசனத்தினாற் காட்டையடைந்தனர். பின்பிவ்விடத்தினில் வசிக்கின்ற எனது சுவப்பனத்தில் அம்பிகாதேவியானவள் வந்து என்னைப்பார்த்து ஹே புத்திரி! உனக்குமானிடனே கணவனைப் பவிக்கப்போகின்றானென்றுத்தரவளித்தனள்.

ஆதலால் என்பிதா எனக்குப் பற்பல வித்தியாதரர்களைப் பார்த்தாவாக வுத்தேசித்தும் நான் சம்மதியாது அவரை மறுத்துவிட்டு,

இப்பொழுது கன்னிகையாகவே யிருக்கின்றேன். இப்போதோ ஆச்சரியமான வுமது வரவினாலும் வடிவினாலும் ஈடுபட்டு உமக்கே யென்னை யர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டேன். ஆகலா லும்மைப்பற்றி யென்பிதாவிடம் தெரிவிப்பதற்காக வருகிற சதுர்த்தசி தினத்தன்று ரிஷபமகாகிரிக்குச் செல்லுகின்றேன். அவ்விடத்தி லந்த சதுர்த்தசிதிதியில் சிவபிரானைப் பூஜிப்பதற்காக எல்லாத்திசைகளினின்றும் சிறந்த வித்யாதரர் யாவரும் வருஷந்தோறும் வந்து சேருகின்றனர். எனது பிதாவும் அவ்விடத்திற்கே வருவார். யானவரனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சீக்கிரமிவ்விடம் வருகின்றேன். பின்புநீர் என்னை விவாகம் செய்துகொள்ளும், எழுந்திருமிப்பொழுதென்று சொல்லி அந்தச் சந்திரப்ரபை யென்பவள் வித்யாதரர்கட்குரிய சிறந்த ஆகாரங்களால் சக்திதேவனை யுபசரித்தனள்.

அவள் சொல்லியதற்கிசைந்து அப்படியே செய்கிறேனென்று கூறிய அங்கிருந்த சக்திதேவனுக்கு அப்போது காட்டுத்தீயினால், தாபத்தையடைந்தவனுக்கு அமிருதச் சுனையில் மூழ்கினா லெவ்வளவு சுகமுண்டாகுமோ அவ்வளவு சுகமுண்டாயிற்று. இப்படிச் சிலதினஞ்செல்லலும் அந்தச் சதுர்தசிதினம் வர அவள் சக்திதேவனைப்பார்த்து இப்பொழுது நானும்மைப்பற்றி என் பிதாவுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகப் போய்வருகின்றேன். இங்கிருக்கிற வேலைக்காரர்யாவரும் என்னுடன் வருவார்கள். தனித்திருக்கின்ற நீர் இரண்டு நாள்வரை வருந்தாதிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், இந்தமாளிகையிலொருவராகவிருக்கின்ற நீரிதன்மேல்மாடியிலெவ்விதத்தாலும் ஏறக்கூடாது என்று சொல்லி அச்சந்திரப்ரபை யென்பவள் தன் மனதை அந்தயுவாவான சக்திதேவன்சமீபத்தில் வைத்துவிட்டு அவன் மனது தன்னுடன் பின்சென்றுவர அங்கிருந்து புறப்பட்டனள்.

வள் வெளியேறிச்சென்றபின் அம்மாளிகையில் தனித்திருக்
தேவன் மனதிற்கு விநோதத்தையுண்டுபண்ணுகின்றவ
கண்டு மகிழத்தக்க பெருஞ்செல்வம் நிரம்பிய அங்
டங்களிலும் உற்சாகத்தோடு சுற்றியுலாவிக்கொண்
ம யந்த வித்யாதர கன்னிகையான சந்திரப்ரபை
ளிகையின் மேல்மாடியிலேறக்கூடாதென்றெதற்

காகத் தடுத்தனனென்று கருதி அங்குள்ள புதுமையைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலுற்றவனாய் அவன் அதே மாளிகையின் மேல் மாடியிலேறினன். ஏனெனில், உலகத்தில் மனிதர்கள் மனதின் ப்ரவிருத்தியானது பெரும்பாலும் ப்ரதிகூலமானவற்றை மாற்றிக்கொண்டு செல்லுகின்றதாகவே யிருக்கின்றது.

ஆதலால் அவன் அதிலேறியதும், மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றவும் இரத்தினமயமாயுமிருக்கின்ற மூன்று மண்டபங்களைக் கண்ணுற்றனன். அம்மண்டபங்களினொன்றின் வாயில் திறக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் நடுவிற் பிரவேசித்தனன். பிரவேசித்ததும் உள்ளே வுயர்ந்த இரத்தினங்களாலியற்றிய கட்டிலிற் போடப்பட்டிருக்கின்ற மெத்தையில் விலைமதித்தற்கரிய வஸ்திரத்தினாற் சரீரம் மூடப்பட்டுச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஒன்றனைக்கண்டான். உடனே அவனதன் சமீபத்திற்சென்று மூடியிருக்கின்ற வஸ்திரத்தை மெல்லத் திறந்துபார்க்க, வர்த்தமானபுராதிபதியான பரோபகாரி மகாராஜன் புதல்வியான மேன்மைதங்கிய கனகரேகையென்னுங் கன்னிகையை அப்படியே மரணமடைந்து கிடக்கின்றவளாகக்கண்டு ஓ ஹோ! இஃதென்ன ஆச்சர்யம்! இவள் தன்னறிவில்லாதுறங்குகின்றாளா என்ன, அல்லது தடையில்லாத நமது ப்ராந்தி தானோ; எவளை யடையவேண்டிய நிமித்தம் யான் புறப்பட்டேனோ அவளே யிங்கிருக்கின்றனள்; ஆனாலிவளந்த வர்த்தமானபுரத்தினில் ஜீவனோடிருக்கின்றனள்; இவ்விடத்திலோ பிராணனற்றவளாய்க் கிடக்கின்றனள். இவளது குறைவற்ற தேககாந்தியானது அதனைப்படைத்த பிரமதேவனால் ஏதோ ஒரு காரணத்தினா லிந்திரஜாலமாக விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இஃதெனக்குண்மை.

என்றிவ்விதம் பலவாறாயாலோசித்துக்கொண்டு அவனவ்விடத்தினின்றும் வெளியேறிக் கிரமமாக மற்றைய யிரண்டு மண்டபங்களினுள்ளே பிரவேசிக்க அம்மண்டபங்களிலும் அதே விதமாய் ஜீவனற்றவர்களாய்க் கிடக்கின்ற வேறிரண்டு கன்னிகைகளையுங் கண்டனன். உடனே யவன் ஆச்சரியத்தையுடையவனாயங்கிருந்து வெளியேறி அந்த மேல்மாடியின் ஓரத்தில் நின்றுகொண்டு பார்க்கும் போது கீழே மிகவும் சிறந்ததொரு வாவியைக்கண்டனன். அந்த

வாவியின் கரையினில் இரத்தினமயமான கல்லணையுடன் கூடிய ஒரு குதிரையையும் கண்டனன். உடனே அவன் தான் உயரச்சென்ற வழியே கீழேயிறங்கி சந்தோஷத்தோடு அக்குதிரையின் பக்கத்திற் சென்று அங்கொருவருமில்லையென்றறிந்து அக்குதிரையின் மீதேற வேண்டுமென்று நினைக்க அக்குதிரை யவனைக் காலாலுதைத்து அந்த வாவியினில் தள்ளிற்று. அந்நீரில் மூழ்கிய சக்திதேவனும் விரைவினில் தனது வர்த்தமானபுரத்தி னுத்தியானவனத்திலுள்ள நடைவாவியின் நடுவில் பரபரப்புடன் வெளியேறினன்.

உடனே அவன், ஜனனபூமியில் உத்தியானவாவியின் நீரில் *சந்திரப்பிரபையை விட்டு நீங்கிய வாட்டமுற்றிருக்கின்ற தன்னை அதிலுள்ள ஆம்பல்களோடொத்தவனாகக் கண்டனன். உடனே அந்த சக்திதேவன், ஓ ஹோ! இந்த வர்த்தமானபுரமெங்கே யிருக்கின்றது. வித்யாதரர்கட் கிருப்பிடமாகிய அக்கனகபுரியென்னும் நகரமெங்கே யிருக்கின்றது. இதென்ன ஆச்சர்யமான மாயாடம்பரத்தா லேற்பட்டது. அற்பமான பாக்கியத்தையுடைய யான் எதனாலோ வஞ்சிக்கப்பட்டேன். என்ன கஷ்டமோ அல்லது இதிலுள்ள உண்மையை யெவனறிகின்றானோ, ஊழ்வலிதா னெவ்விதமாயிருக்கின்றதோ என்றிவ்வாறு பற்பலபடியாய்ச் சிந்தையுற்றவனாகி அந்த வாவியின் நடுவினின்றும் வெளியேறி ஆச்சர்யத்துடன் கூடியவனாகத் தன் பிதாவினது கிரகத்திற்குச் சென்றனன்.

அவ்விடத்திலவன் தன்வரவினா லுத்ஸவங் கொண்டாடுகின்ற பந்துஜனங்களோடு தன்பிதாவினாற்கொண்டாடப்பட்டவனாகிக் குதூகலத்துடன்கூடியவனாக முரசு சுற்றிவருவதை லக்ஷியம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மறுநாள் தன் கிரகத்தினின்று மவன் வெளியேறிச்செல்லும்பொது அந்நகரத்தில் முரசடித்துக்கொண்டவண்ணமே பிராமண க்ஷத்திரியரென்ற இருதிறத்தாருள் எவராற் கனகபுரியானதுண்மையாய்ப் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவர் சொல்ல வேண்டும் அவருக்கு மகாராஜர் இளவரசுப்பட்டத்துடன் தன் புத்திரியைக் கொடுக்கின்றாரென்று கூறுகின்ற சொல்லைக் கேட்டனன்.

(தொடரும்.)

---

* சந்திரப்ரபை என்ற சொல், சந்திரப்ரபை என்ற பெயருள்ள வித்தியாதர கன்னிகை, சந்திரனது காந்தி என்னு மிருபொருள்படநின்றது.

உ

சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

[ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

ஏழாவது அதிகாரம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

“வாலிபனே”! உன்னைச்சுற்றிய மற்றவர்கள் மோசடியாலும் அநீதியாலும் செல்வர்களக வளரட்டும். நீ ஏழையாகவேயிருந்து வா. அவர்கள்மேற்போவதற்கு யாசிக்கட்டும். உனக்கு ஸ்தானமாவது அதிகாரமாவதுவேண்டாம்; மற்றவர்கள் தம்காரியங்களை முகஸ்துதியால் நிறைவேற்றிக்கொள்ளட்டும். நீ எதிர்பார்த்த காரியங்கள் தவறியதாலுண்டாகுந் துன்பங்களைச் சகித்துக்கொள். மற்றவர்கள் பல்லைக்காட்டிச் சாஷ்டாங்கம்செய்துபெற்றுகொள்ளுகிற கைகோத்துப்பிடிக்கும் இஷ்டமரியாதை உனக்குவேண்டாம். உன் சொந்தயோக்யதையினாலே உன்னைப்போர்த்துக்கொள். ஓர் நண்பனையும் உன்நித்திய ஆகாரத்தையும் தேடிக்கொள். வெளிப்படாத கண்யதையுடன் உன்காரியத்தையேகவனித்து வார்த்திகதசையடைந்தவனாயிருந்தாற் கடவுளைத்துதித்து, மரணத்தை யடைவாயாக.” என்று ஹெயின்ஸல் மேன் (Heinzel-mann) என்பவர் சொன்னார்.

உயர்ந்த ஒழுக்கங்களாற் பிரேரிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் தங்கள் கடமையில் தவறுதலைக்காட்டிலும், தாங்கள் மதித்து விரும்புகிற அனைத்தையும் இழக்கும்படி நேரிடுகின்றது. கடமையின்விஷயமான இந்த மேலானபற்றுதலைப்பற்றிய பழமையான இங்கிலீஷ் கருத்தானது சமஸ்தான கவிஞரால் தன் அரசனுக்காக ஆயுதம்எடுக்குங் காலத்தில் தன் ஆசைநாயகியை நோக்கி “அன்புடையாளே, நான் உன்னை அவ்வளவு நேசிக்கமுடியாது. கண்யதையையும் அதிகமாய் நேசித்ததில்லை,” என்றுகூறிய வாக்கியத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. “கௌரவமான ஒழுக்கமுடைய மனிதன் கண்யதையுடன்

வெல்லவேண்டும். தன் உயிரைக்காக்கும் விஷயத்திலுங்கூட ஏதேனும் இழிவானவழியை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது" என்று ஸெர்ட்டோரியஸ் (Sertorius) சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வாறே ஸென்ட்பால் (St-paul) என்பவர், கடமையாலும் பக்தியாலும் தூண்டப்பட்டு ஜெரூசல (jerusulem) த்துக்குச் செல்லமட்டுமன்று, அங்கே சாகவும் சித்தமாயிருந்ததாக அறிவித்தனர்.

பெஸ்காரா (Pescara) வின்மார்க்குவிஸ் (Marquis) என்பவர் கண்யதையினால் தான் கட்டுப்பட்டிருந்த ஸ்பேனிஷ் (Spanish) கட்சியை விட்டுவிடும்படி இத்தாலியா (Italy) தேசத்து ராஜாக்களால் விரும்பிக்கொள்ளப்பட்ட பொழுது விக்டோரியா கலோனா (Vittoria-Coloonna) என்னும் அவருடைய கௌரவமான மனைவியானவள், அவருடைய கடமையைப்பற்றி அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தினாள். அவள் அவருக்கு எழுதியது வருமாறு; "உமது கௌரவத்தை ஞாபகத்தில்வையும். அது உம்மைச் செல்வத்தை விடவும், அரசர்களைவிடவும் மேன்மைப்படுத்துகின்றது. அதனால் தான் உம்முடையசந்ததிக்கு மறுவற்றதாகக் கொடுக்கத்தக்கதும், உமக்கு இன்பமும் பெருமையும் ஜனிக்கத்தக்கதுமான மகிமையானது பெறப்படுகின்றது. கௌரவப்பட்டங்களால் மகிமை உண்டாகமாட்டாது," என்பதாம். இத்தன்மையதாகத்தான் அவள் தன்கணவனுடைய கௌரவத்தைப்பற்றிக்கொண்ட மேலான நோக்கம் அவர் பேவியா (Pavia) வில் இறந்தபொழுது, அவள் இளமையும் அழகும் வாய்ந்தவளாய், அநேக இச்சகர்களால் விரும்பப்பட்டிருந்தும், தன் கணவனுடைய மரணத்திற்காகத் துக்கப்பட்டு அவருடைய வீர்யங்களைக்கொண்டாடுவதற்குத் தனிமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டாள்.

உள்ளபடியே ஜீவிப்பதென்பது ஊக்கத்துடன் முயற்சிப்பதேயாம். இப்பிறப்பானது வீரத்துடன் போராடத்தக்க போர்க்களமாயிருக்கின்றது. மனிதனானவன் உயர்வும் கௌரவமுமான தீர்மானத்தால் தூண்டப்பட்டுத் தன்னுடைய ஸ்தானத்தில் நிலைபெறவேண்டும். அவசியமானால் அதில் உயிரைக் கொடுத்தலும்வேண்டும். பழையடேனிஷ் (Danish) வீரனைப்போல் "கௌரவமாய்த்துணியவும் திடமாய்மனவூக்கங்கொள்ளவும், கடமையின்மார்க்

கத்தில் ஒருக்காலும் தடுமாறாதுமிருத்தல்வேண்டும்." கடவுள் நமக்கு அளித்திருக்கிற மனோசக்தியானது பெரிதாயினும் சிறிதாயினுமாகுக. அது ஈசுவரகடாக்ஷமாயிருக்கிறது. அதைப்பிரயோகியாமையாற் கெடவிடவும் கூடாது. மற்றொன்று இழிவானகாரியங்களில் அதனைப்ரயோகிப்பதால் அசுத்தப்படுத்தவுங்கூடாது. ஒவ்வொருவனும் தன்சொந்த இன்பத்தையும் புகழையும் ஆக்கத்தையும் தேடிக் கொள்வதால் மனிதனுக்கு உண்மையான பெருமை உண்டாகிறதில்லையென்றும், தன் சொந்தஉயிரைக் காத்தல் வேண்டுமென்பதும், தன்சொந்த மகிமையைத்தேடவேண்டுமென்பதும் அல்லவென்றும் ஆனால் ஒவ்வொருவனும் தன் சொந்தக்கடமையைச் செலுத்தவேண்டுமென்பதே துணிபு என்றும் பிரைட்டன் (Brighton) தேசத்து ராபர்ட்டஸன் (Robertson) என்பவர் உள்ளவாறே உரைத்திருக்கின்றனர்.

கடமையைச் செலுத்துவதற்குப் பெரும்பாலும் இடையூறாய் நிற்பதியாதெனின், தீர்மானபுத்தியின்மையும் கொள்கையின் தளர்ச்சியும், சஞ்சலபுத்தியுமாம். ஒருபக்கத்தில் மனச்சாக்ஷியும், நன்மை தீமைகளின் பகுத்தறிவும், மற்றொருபாகத்திற் சோம்பலும், தன்னயம் பாராட்டலும், இன்பம் அல்லது காமஇச்சையும் நிகழ்கின்றன. இவற்றின் அதிகாரங்களின் நடுவே, தளர்வும் துர்ப்பழக்கமுள்ள மனசானது, சிறிதுகாலம் தங்கிக்கிடக்கலாம். ஆனாற் கடைசியில் மனசின் நிலையானது, காரியத்திற் பிரவேசிப்பதற்கு அல்லது பிரவேசியாமைக்குத் தக்கவாறு ஒருவழி அல்லது பிறவழிச்சார்கின்றது. அது சும்மாயிருக்கவிடப்பட்டால் தன்னயம் அல்லது காமஇச்சையாகிய அற்பகுணமானதுமேலிடும். ஆகவே மனுஷத்தன்மையை இழந்து, தானெனும்பெருமையையும் கைவிட்டு, ஒழுக்கத்தையும் இழிவாக்கி, மனிதனானவன் தன்புலன்களின் கேவலம் பராதீனப்பட்ட அடிமையாகவே ஆக்கிக்கொள்கின்றனன்.

ஆகவே மனச்சாக்ஷியின் கற்பனைகளுக்குத் தடையின்றிக்கீழ்ப்படியுமாறு மனசைப்பழக்கி அதினால் அற்பசுபாவத்தின் இச்சைகளை அடக்கும்படியான திறமையானது சன்மார்க்கசிக்ஷைக்குமுக்கியாம்சமாகவும் ஒழுக்கத்தை நல்லமாதிரியில் உருப்படுத்துவதற்கு இன்றி

யமையாமையாகவும் இருக்கின்றது. நன்மைசெய்யும் வழக்கத்தை எய்துதற்கும் தீயகுணங்களைத்தடுத்தற்கும், ஐம்புலஇச்சைகளோடு, போராடுதற்கும், ஜன்மப் பிரகிருதியாகிய சுவயாபிமானத்தை வெல்லுதற்கும் நீண்டகாலம் விடாமுயற்சியுடன் சிக்ஷிக்கப்படல்வேண்டும். ஆனால், ஒருமுறை கடமையின் பழக்கம், உணரப்படில், அது வழக்கத்துடன் ஒன்றுபட்டு அதுமுதல் தக்கவாறு இலகுவாகின்றது.

தைரியமுள்ள நல்லமனிதன் யாரெனின் தன்சுவாதீன சித்தத்தைத் தீர்மான புத்தியுடன் செலுத்துவதால் நல்லொழுக்கத்தின் பழக்கத்தைப் பழகிக்கொண்டவனேயாம். கெட்டமனிதன் யாரெனின், தன்சுவாதீனசித்தத்தைச் சோம்பியிருக்கவிட்டும் விருப்பங்கள் இச்சைகளின்வயப்படுத்தியும் துன்மார்க்கப்பழக்கத்தை எய்திக்கடைமுறையில், இருப்புவிலங்கினாற்போல, அதினால் தன்னைப் பந்தப்படுத்திக்கொண்டவனேயாம்.

தன்சொந்தசுவாதீன சித்தத்தைக்காரியப்படுத்துவதால்தான் ஒருமனிதன் கருத்தைப்பலப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடும். தான் நேரேநிற்க வேண்டுமானால் தன் சொந்த முயற்சியால்தான் ஆதல்வேண்டும். ஏனெனின் மற்றவர்களுடையஉதவியால் ஆதரித்துவைக்கப்படக்கூடாது. தனக்கும் தன்செயல்களுக்கும், தானே நாயகனாயிருக்கிறான். அவன் பொய்யைநீக்கி உண்மையாயிருக்கக் கூடும். காம இச்சையை அடக்கி அடங்கியிருத்தல்கூடும், கொடுமை செய்வதை விடுத்து உபகாரியும் க்ஷமிக்கும் தன்மையனாகவு மிருக்கக்கூடும். இவையனைத்தும் சொந்தமுயற்சியின் ஆதீனத்தில் உண்டாய்ச் சிக்ஷையின் அதிகாரத்திற்குட்படுகின்றன. இன்னோரன்ன விஷயங்களில் மனிதர்கள் சுவாதீனமாகவும் சுத்தமாகவும், நன்மையாகவுமிருப்பதோ, அல்லது பராதீனப்பட்டுப் பரிசுத்தமின்றித் துன்பப்பட்டும் இருப்பதோ அவர்களுடைய சொந்தநிலைமையைப் பொறுத்திருக்கின்றது.

(இன்னும் வரும்)

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

அதிதி பூஜை. (விருந்தோம்பல்)

அருளுடைமை, இன்னாசெய்யாமை, பிழைபொறுத்தல் முதலிய கடமைகளைக் காட்டிலும், பிறருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள் வேறு சில உள. ஒரு விருந்தினன் நம்மகம் நாடிவந்தால் அவனுக்கு ஆஹாரமளித்துபசரிக்கவேண்டும். இக்கார்யத்தைத்தான் வடமொழி வல்லுநர் அதிதி ஸத்காரமென்றும், தென்மொழி வல்லுநர் விருந்தோம்பல் என்றுங் கூறுவார்கள். ஒவ்வோர் நற்குடும்பத்தில் ஜனித்த ஹிந்துவும் தம்மகம் நோக்கிவந்த எவருக்கும் த்ருப்தியாக அன்னமளிப்பான் என்பதே 'விருந்தோம்பல்' என்ற நீண்ட சொல்லுக்குப் பொருளாகும்.

“ வேளாள னென்பான் விருந்திருக்க வுண்ணாதான் ”
“ இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.”

நாம் உண்ணும் பொருள் யாதாயினும் தன்னை நோக்கிவந்த விருந்து நம் வீட்டுப்புறத்திருப்ப நாம் அன்னவருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்காது நாம் உண்ணல் முறைமையானதன்று.

“விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.”

அந்நிய னொருவனை நம் க்ருஹத்தில் ஏற்றால், ஆஹாரமும் உறைவிடமும் அவனுக்குக் கொடுத்துபசரிப்பதே மேன்மை. அவ்வாறுபசரிப்பதனால் நாம் நம் மநுதர்மசாஸ்திரத்தை அனுஷ்டித்தவராகிறோம்.

தம்மிடத்து ஆஹாரார்த்தமாக வந்தவருக்குத் தளராமல் கொடுத்த நந்திதேவனின் சரிதையை நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறீர்கள். இன்னும் பழைய புத்தகங்கள் பலவற்றில் பண்டைக் காலத்தில் ஹிந்துக்கள் விருந்தோம்பல் என்னும் கடமை எவ்விதங்

கைக்கொண்டு அனுஷ்டித்துவந்தார்கள் என்பது பண்டைக்காலத்தில் சரித்ர புஸ்தகங்கள் விஸ்தாரமாய்க் கூறும்.

ஒருகாலத்தில் யுதிஷ்ட்ரன் என்னும் மன்னன் ஒருபெருயாகம் இயற்றினான். அவ் வியாகத்திற் கிண்ணங்கள், பாத்திரங்கள் யாக மண்டபங்கள், யூபஸ்தம்பங்கள் முதலியனவெல்லாம் பொன்னினாலேயே செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வேள்வி மிகப்பெரிதாயும், ஆடம்பரமாயுமிருந்தமையின் ஏறக்குறைய எல்லாரும் ஆங்கு ப்ரசன்னமாயிருந்தனர்.

ஓர்சிறிய நகுலமும் அங்கு வந்திருந்தது; அதனுடைய தேஹத்திற் பாதி பொன்மயமாயிருந்தது. உன்னுடைய தேஹத்திற்பாதி பொன்மயமாயிருப்பதற்குக் காரணம் யாதென்று சொல்லுவாயாகவென்று ஜனங்கள் கீரியைக்கேட்டார்கள். இங்குள்ள எல்லா ஸ்வர்ணமும் எல்லா நவரத்னங்களும் வாற்கோதுமையின் ஒரு சிறு படிமாவுக்குக்கூடக் காணாது நான் சொல்லுவேன் என்று நகுலம் பதில் சொல்லிற்று.

வயலிற் சிந்திக்கிடக்கின்ற தானியங்களையே தினந்தோறும் பொறுக்கிப் பக்குவப்படுத்தி பாகஞ்செய்துண்பது என்னும் வ்ரதத்தைமேற்கொண்ட அந்தணனொருவன் ஒரு காலத்திலிருந்தான். ஒரு மனைவி, மகன், மருமகள் முதலியவர்களடங்கிய குடும்பஸ்தன் இவ்வந்தணன்.

ஒருகாலத்திற் பூமியில் பயங்கரமான பெரும்பஞ்சமொன்று நேர்ந்தது. போரடிப்போரால் ஸொற்ப தான்யமே நிலத்தில் விடப்பட்டிருந்தமையால் பொறுக்கவும் அற்பமே அகப்பட்டன. ஆதலின் அந்தணனுடைய குடும்பத்திற்குத் தினந்தோறும் அப்போது ஒருவேளைக்கு மாத்திரம் மிக்க ஸொற்ப ஆஹாரமே கிடைக்கலாயிற்று. ஆகையால் அவர்கள் தேஹவலிமையற்றவர்களாய் ப்ருங்கி மகருஷிபோல் சதைப்பற்றுக்குறைந்து எலும்புக்கூடாயினர்.

ஒருநாள் அந்தணன் கொஞ்சங்கோதுமையைக் கண்டெடுத்து மனைவிகையிற்கொடுக்க அதனை அவள் அரைத்து, தங்களுள் ஒவ்

வொருவருக்கும் பாகமாக நான்குபகுதிகளாகப் பகிர்ந்தாள். அவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷ சித்தர்களாய் அதனை உண்ண வுட்கார்ந்தார்கள்.

அவர்கள் உண்ண ஆரம்பித்ததுதான் தாமஸம். விருந்தினனொருவன் அவர் வாயிற்புறத்துவந்து நின்றான். அந்தணனும் சரேலென எழுந்து அவனுக்கு அர்க்யாபாத்யாசமனம் வழங்கி அவனைப் போஜனத்திற்குட்காரவைத்தான். உட்காரவைத்துத் தனக்குவந்த சிறிய ஆகாரபாகத்தை அவனெதிரில் வைக்க விருந்தினனும் அதனைத் தின்றான்.

அவ்வாஹாரம் மிகவும் கொஞ்சமாயிருந்தபடியால், அவ்வுணவை யுட்கொண்ட விருந்தினனுக்குப் பசியின்னும் அதிகரித்தது. பிறகு அந்தணன் மனைவி அதிதி உண்டுத்ருப்தியடையுமாறு தன்னுஹாகரத்தைத் தன் நாயகன்கையிற்கொடுத்து, அதிதிக்குக் கொடுக்கச்சொல்லினாள். அந்தணன் தன்மனைவி எலும்புக்கூடாயிருப்பதைப்பார்த்து மனந்தளர்வுற்றவனாய், "ஓ, என் புத்திரனை யீன்ற தாயே! அவ்வாஹாரத்தை நீயேயருந்துவாயாகவெனலும், தன்னில்லத்துவந்த அதிதி பசியுடன் வருந்தப்பொறாதவளாய் அவ்வாகாரத்தை அவள் உட்கொள்ளவில்லை. ஆகையால் வந்துள்ள அதிதி அவளது பாகத்தையும் தான் அருந்தினன்; ஆனால் அவனுக்குப் பசிப்பிணி பின்னுமிகுதியாய் மற்றும் ஆகாரம் வேண்டினன். பின்னர் அவனதுகுமாரனும் தன்னுடைய ஆகாரப்பங்கைக்கொண்டு அதிதி முன்னே இட, அதனையும்உட்கொண்ட அதிதிக்குப் பசிதணிந்தபாடில்லை, பிறகு புத்ரனுடைய இளவயதுள்ள மனைவியும் தன்பாகத்திற்குவந்த சொற்ப ஆகாரத்தை அந்தணன் முன்னிட்டு அதிதி அருந்தும்படிவேண்டினாள்.

உன்னுடைய ஆகாரத்தைக் கொடுக்காதே! கொடுக்காதே! சிறிய பெண்ணே! என்று ப்ராமணன் அப்பெண்ணின் இளமைத் தன்மையையும், சக்தியின்மையும் பார்த்துக்கூறினான். ஆனால்அவள் ஓ! எந்தையே, எனது குமாரனின் தந்தையின் தந்தையே! தாங்கள் செய்யும் நற்காரியத்தில் எனக்கும் பங்குண்டாவதற்காக என்னுடைய பங்கு ஆகாரத்தையும் அதிதிக்குக் கொடுங்கள், நம்மகத்து

வந்த அதிதியைத் தேவதையைப்போற் பூஜிக்கவேண்டும், என்று சொல்லி மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஆதலின் அப்பாகத்தை அவ்வமைதியான பெண்ணிடமிருந்தும் வாங்கி அதிதிக்கு ஈந்தான். உணவருந்தியபின் அதிதி எழுந்தார். அவரைச்சுற்றிப்பிரகாசமானதோர் ஜோதி ஜ்வலித்துக்கொண்டு வீசிற்று. உண்மையில் அவரை அவர்கள் தேவதையென்றே உணர்ந்தார்கள். அத்தேவதையும் அழகாயும் பிரகாசமாயும் அவர்கள் முன்னிலையில் விளங்கியிருந்தது. பிறகு அத்தேவனால் உண்ணப்பட்ட ஆகாரம், சேஷம், உண்ணப்படாமல் சிந்திக்கிடந்த அந்தப்ரஸாத குண்டத்தில் புரண்ட தன்னுடைய தேகம், அச்சேஷம்பட்ட இடமெல்லாம் பொன்னாகமாறியதென்றும், அதிதி ஸத்காரத்தின் மகிமை இத்துணைப்பயன் தரவல்லதென்றுமான புண்ணிய விஷயத்தை நகுலம் ஆங்குக்கூடியிருந்த ஜனங்களுக்கு நன்கு கூறிற்று.

நகுலத்தின் பாதிதேஹம் ஸ்வர்ணமயமாயதற்குக் காரணமும் இதுதான்.

௯. ஏழைகளுக்கன்னமிடு.

நற்குணத்தினாலேயே சம்பாதிக்கக்கூடிய மேன்மையான பிரயோசனத்தை நீவிர் அடையவிரும்பினால் பிரதியுபகாரஞ்செய்யக்கூடிய தனிகன்விஷயமாக உங்களது பெருஞ்செல்வத்தைச் செலவழியாதிருங்கள்.

உங்களது திரவியத்தினைப் பணக்காரர்களுக்குப் பங்கிடாதேயுங்கள்; தேவையான எளிய ஜனங்களுக்கு ஒத்தாசைசெய்யுங்கள்; உங்களது அவசியமான செலவுபோக எஞ்சியதிரவியத்தினால் ஏழைகளையும் பசியினால் வருந்துமற்றவர்களையும் போஷியுங்கள்.

“பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு” என்னும் முதுமொழியை யநுஸரித்து உங்களிடத்திலிருந்து உபகாரம் பெறுமவர்கள் அவற்றைப் பெறுவதற்கருகர்களாவென்றும், அப்படிச்செய்வது முற்றிலும் அவசியமாவென்றும் நிதானியு

ங்கள்! நீங்கள் உபகாரம் செய்யுமுன், எவ்விதமாக எங்கு எப்பொழுது அவற்றைச்செய்யவேண்டுவதென்று தீர்க்காலோசியுங்கள்.

௧௦. கைங்கர்யம்.

ஈஸ்வரனாலளிக்கப்பட்ட நேத்திரமொன்றினால் பிறருக்குப்பயன்றருங்கார்ய மொன்றினையும், ஹிருதயத்தினால் மற்றவருக்கு உபயோகமான கர்மமொன்றினையும் செய்வதோடு (மாற்றான் விருந்தினனையும் தன் விருந்தினனாகக்கொண்டு) தன்விருந்தினனைப் பின்பற்றி அவனை உபசரித்து வழிபடவும் வேண்டுமென்று மஹாபாரதத்தில் அநுசாஸனிகபர்வம் உபதேசிக்கின்றது.

சிறுகுழந்தை தான் அற்பவலிமையுடனும், அற்பப்புத்தியுடனுமிருந்தாலும் அபிமானமான எத்துணை நற்கார்யங்களைச் செய்யவல்லதாயிருக்கின்றது பாருங்கள்!

ஒருகுழந்தையானது மற்றவர்களுக்குத் தன்னன்பினால் எவ்வளவு சாதகங்களைச் செய்யக் கூடுமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்கு அதற்குத்தேகவலிமையைக்காட்டிலும் அன்பைக் காட்டவேண்டுமென்னும் ஆவலே அதிகம்வேண்டும்.

௧௧. சகோதரவாஞ்சை.

சகோதர சகோதரிகள் தமக்கிடையிலுள்ள வாஞ்சையைக்காட்டிலும் சிறந்ததும், நல்லதுமான பொருள் கடலாடையுடுத்த மண்ணுலகிற் பிறிதொன்றில்லை. மூத்தோர் இளையோரை மெலியோரென்று பக்ஷமாய்ப்பார்த்தலும், இளையோர் மூத்தோரைப் பெரியவரென்று விசுவாசமுள்ள மரியாதையுடன் நடத்தலுமே இவ்வாஞ்சைக்குற்ற அறிகுறிகளாகும்.

உதாரணமாக என்றும் ஒருவரைவிட்டொருவர்பிரியா ராமலக்ஷ்மணர் முறையே ஒருவரோடொருவர் எத்துணை நேசப்பான்மையுற்றிருந்தனர்? ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் வனவாசம் சென்றபோது அவரை

நீங்கா லக்ஷ்மணபிரான் அவருடன் அவரது நிழற்போற்சென்று ராமன் துயில்கொள்ளுங்காலையில் இவர் விழித்து ஆயுதபாணியாய் நின்றுஅவருக்கு அந்தச்சமயத்தில் யாதொரு இடையூறும் நேரா வண்ணம் பாதுகாப்பதுண்டு.

அவன் ராமனை மிகுநியும் நேசித்தும், அவருக்குற்ற கைங்கரியங்களை வழுவறச்செய்துமிருந்து அவர்தம்மோடு உடனிருந்து உண்டாலொழிய தனக்குக்கிடைக்கும் எவ்வித அம்ருதபோஜனத்தையும் புசிக்கமாட்டான். அவர்கள் ஆரண்யவாசமாயிருந்தபோது, ராமனும், ஸீதாதேவியும் ஆநந்தமாய் வஸிக்கத்தக்க மரங்களினாலாகிய பர்ணசாலையை அமைத்தவனும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மணபிரானேயாவார்.

மாயாமாரீசமானை எய்தற்பொருட்டுச்சென்ற அக்காலையில் ஸீதாதேவி லக்ஷ்மணபிரானது பாதுகாப்பில் விடப்பட்டிருந்தபோது எவ்வளவு வாஞ்சையுடன் அவர் அவளிடத்து நடந்துகொண்டார்? ஹா! ஸீதா! ஹா லக்ஷ்மணா உதவிபுரிய வரலாகாதா! என்ற மாய ராக்ஷஸனாகிய மாரீசன் குரலைக்கேட்டு ராமர்குரலென்று ஏமாந்த பொழுது மாத்திரந்தான், ஸீதாதேவியின் அநுமதியின்மீது அவளை விட்டு லக்ஷ்சுமணபிரான் அகன்றார்.

ஸீதாதேவியானவள் கொடிய ராக்ஷசனாகிய தசக்ரீவனாற்சிறை பிடிக்கப்பட்டு லங்கைக்குக்கொண்டுபோகப்பட்டபொழுது, அவளைத் தேடும்பொருட்டு ஸ்ரீ ராமருடன் நாலுதிசைகளிலும் லக்ஷ்மணரும் திரிந்தார். தன்னாற்கூடுமானவரையில் ராமரைத்தேற்றி, ஸீதாதேவியைத் தேடும் முயற்சியில் பொறுமையாயும் சாந்தமாயுமிருக்கும்படியாய் அவருக்குச்சாந்தமாய் ஒத்தாசைசெய்தார். ராமனும் லக்ஷ்மணனிடத்தும் அத்தியந்தம் வாஞ்சையுடனிருந்தான். யுத்தரங்கத்தில் லக்ஷ்மணன் காயப்பட்டுக்கிடந்தபொழுது ராமனதுமனம் சிறிதேனும் அமைதியுடனிருக்கவில்லை.

ஐயோ! என் ஸஹோதரனே, நாட்டைவிட்டு என்னுடன் ஆரண்யத்திற்கு அன்புடன்சென்ற உன்னுடன் அன்புடனேயே நமனுலகத்திற்கு யானும்வருவேன். அவன் தன் ஸஹோதரனுடன் இறக்கவே நினைத்தான்; ஆனால் கடவுளர் அவனுடைய காயங்களை ஆற்றி

ராமனிடம் திரும்பக்கொடுத்தபொழுது, அவனைப்பெற்றதனால் அவர் அடைந்த ஸந்தோஷத்தினையும், தான் அடைந்த லக்ஷ்மணனைத் தன்னுடலுடன் சேர்த்து மார்புறத்தழுவிய விதத்தினையும்பற்றி வாயினாற் கூறிமுடியா. ஆ! என் ஸஹோதரனே! எவ்வுலகத்திலும், எங்குபோனாலும் ஸ்நேஹிதர் அகப்படுவார்கள்! ஆனால் எவ்வுலகத்திலும் உடன்பிறந்த ஸஹோதரன் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான் என்று ராமர் லக்ஷ்மணருக்குக் கூறினார்.

லக்ஷ்மணன் தன் மரணபர்யந்தம் நன்றியறிதலுள்ளவனாயிருந்தான்; தன்னுடைய கௌரவத்தைக்காட்டிலும், தன்னுடைய ஸஹோதரனின் கௌரவத்தையே பெரிதென்று மிகுதியும் கருதி நடந்து வந்தான். ஒருகாலத்தில் ராமன், காலனிடத்தில் (இயமன்) தான் தனித்திருந்து சிறிதுநேரம் பேசுவதாயும், அங்ஙனம் இவர்களுக்குள் நிகழும் ஸம்பாஷணைக்காலத்தில் எவரும் நடுவட்புகுந்து தொந்தரவு செய்யக்கூடாதென்றும், ஒருவாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்தான். இந்த சம்பாஷணைக்காலத்தில் எவர் உட்புகுந்தாராயினும் அவர்கள் அப்பொழுதே கொல்லப்படுவார்கள் என்றநியதியு மிருந்தது. இந்த சம்பாஷணைக்காலத்தில் லக்ஷ்மணனே எவரும் உட்புகாமற் பாதுகாக்குங் காவலாளியாகவிருந்தான்.

இவ்வாறு ராமனும் யமனும் (காலனும்) ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் மாத்ஸர்யம் மிக்கதுர்வாஸமுனி அவ்விடத்துப் போந்து அரசனைப் பார்க்கவேண்டுமென்றார். அரசன் ஏதோகாரியமாயிருப்பதாகவும் தற்போது அவரைப்பார்த்தல் ஸாத்தியமாகாதென்றும் லக்ஷ்மணன் கூறினான். இப்படிச் சொல்லியதும் துர்வாஸமுனிமிகுதியும் சினந்து லக்ஷ்மணனை நோக்கி நான் வந்திருப்பதை மன்னனிடம்சென்று அறிவிக்காமற்போனால் உன்னையும் உன்னுடைய சகோதரனையும், அவனது ராஜாங்கத்தையும் நாசமாய்ப்போகும்படி சபிப்பேன் என்று கூறினார்.

என்னுடையசகோதரனும், அவனுடைய ராஜாங்கமும் வருந்தி நாசமாய்ப் போவதைக்காட்டிலும் யான் இறப்பதேமேல் என லக்ஷ்மணன் தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஆதலின் தான் செய்யும் கார்யத்தினால்தான் சாகப்போவது நிச்சயமென்றறிந்தும்

லட்சுமணன், தன்னுடைய சகோதரனிடம் சென்று துர்வாஸமுனி வருகையைத்தெரிவித்தான். காலனுக்குத்தான்செய்தவாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும், எப்போதும் சத்தியவாக்கு நிலைநிற்கச் செய்யப்படல் வேண்டுமென்றும் நினைத்த ஸ்ரீராமர் லட்சுமணனை மிகுதியும் கடிந்தார். பின்னர் லட்சுமணன் நதிதீரத்தருகிற்சென்று ஸ்நாநஞ்செய்து ஜபம் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ராமபக்தனாகிய இலட்சுமண பிரானைக்கடவுளர்கள் தூக்கிச்சென்றார்கள். ஸ்ரீராமனிடத்து நேசமிகுதியால் லட்சுமணபிரான் முதலில் உயிர்துறந்தார். ராமச்சந்திரமூர்த்தியும் தன் பொய்யுடலை நீத்துவிண்ணுலகம்புக்கபோது, ஆண்டுள்ள லக்ஷ்மணர் இவரை நல்வரவேற்க அவ்விருவரும், எப்பொழுதும் யாதொரு சுகதுக்கங்களும் கலப்பில்லாமல், நிரதிக்யானந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியதான மோக்ஷ வீட்டினையடைந்து ஆங்கு இன்புற்றிருந்தார்கள்.

சகோதரவாஞ்சைமிக்க இணைபிரியா ராம லட்சுமணரின் சரிதையாகும் இது; அவர்களிலிருந்த நேசம்போல் உங்களிடத்திலும் அம்மாதிரியான நேசம் எந்நாளும் அழிவுறாது நிலைநிற்கட்டும்.

தந்தையிறந்த அக்காலையில் அவருடைய ஜ்யேஷ்ட குமாரன், மற்றைய இளையோர்களால் அவன்பிதாவென மதிக்கப்படவேண்டும். இதுபற்றியன்றோ வடமொழி வல்லுநரும்.

ஜ்யேஷ்டப்ராதா பிதுஸ்ஸம:

* * *

என்று கூறியதூஉம் உய்த்துணர்க. அம்மூத்தமகனின் ஆணைக்கடங்கியே அவனுடைய ஸஹோதரர்கள் நடத்தல் இன்றியமையாதது. மூத்தஸஹோதரனும் தன்னுடன்பிறந்தாரை நன்குநேசித்துக்காப்பாற்றவேண்டும் என்று மகாபாரதம் அநுஸாசனிகபர்வம் கூறுகின்றது. இளவரசர்களாயிருந்த பஞ்சபாண்டவர்களுடைய அழகிய சரித்திரமொன்றுளது. யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன் முதலியோர் சஹோதரர்களாவார். இவர்களெல்லாரும் தங்களில் ஜ்யேஷ்டனை யுதிஷ்டிரனையே, யொப்பற்ற தலைவனாக மதித்துவந்தார்கள். துர்யோதனன், தங்களுடைய ஜ்யேஷ்டனாகிய யுதிஷ்டிரனிடம் மாறுகொண்டு அவனுக்குஎதிராக அவருடைய ஸஹோதரர்

களைத் திரும்பும்படி செய்தவக்காலத்தும், அந்த ஸஹோதரர்கள் யாதுசொல்லினர் என்பதை நீவிர் அறிவீர்களோ? யுதிஷ்டிரர்தான் எங்களுடைய எவ்வித வல்லமைகளுக்கும் மூலமூர்த்தி, எங்களுடைய உயிர்களுக்கும்கூடத்தலைவன் அவரேயாவார் என்றன்றோ கூறினார்கள்!

துர்யோதனன் என்னும் கொடியமன்னன் யுதிஷ்டிரன் காட்டுக்கு அனுப்பப்படல்வேண்டுமென்று, தன்தந்தை திருதராஷ்டிரனைத் தூண்டியபொழுது, அவனுடைய ஸஹோதரர்கள், தங்களது ஜ்யேஷ்டனைமட்டும் தனியே காட்டுக்கனுப்பினார்களில்லை; அவனுடைய ஸஹோதரர்களெல்லாரும் அவனுடனேயே காட்டிற்குச்சென்று ஆங்குபன்னிரண்டுவருஷகால வரையில் வனவாஸமே செய்துவந்தார்கள். அவருக்காக அவர்கள் சண்டையிட்டார்கள்; செல்வம் ஸம்பாதித்தார்கள். இவற்றிற்குமாறாக யுதிஷ்டிரன் அவர்களைநன்கு நேசித்தார் கடவுளர்களால் யுதிஷ்டிரர் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கொண்டுய்க்கப்பட்ட அக்காலத்து, இவர் அவ்வின்பவுலகத்திலேயேயிருக்குமாறு ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டார். இவர் அவ்வாறு அவ்வின்பவுலகத்திலேயே தனியேயிருந்து வஸிக்கப்பிரியமுற்றனரா? என்று, ஆங்குள்ளகடவுளர், மஹத்தான ரிஷீச்வரர்களுக்கும் இவர்வந்தனைகள் புரிந்தபின்னர், தன்னைச்சுற்றிலுமிருக்கவேண்டிய மனைவிமக்களையும், ஸஹோதரர்களையும் நோக்கித்தேடினார். ஆனால் அன்னோர்கள் இவருடன் இருந்தார்களில்லை. (இன்னும் வரும்.)

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

சோதிடகணிதம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

லக்னஸ்புடம்.

சென்ற மாதவாக்கியத்தை வேண்டிய மாத வாக்கியத்திலிருந்து கழித்து வினாடிக்குக் கொண்டுவந்து வேண்டிய மாதத்தின் நாள் நாழி வகையராக்களையும் வினாடியாக்கி அந்த மாதத்தின் ராசிமான சங்கையாற் பெருக்கி மேலே செய்து வைத்திருக்கும் மாதவாக்கியத்தால் வகுத்து வந்தது அந்த மீனத்தில் சூரியன் செல் கதி. அதற்கு மேல் பாக்கி எடுத்துக்கொண்டு வேண்டிய அளவு ஜனனமான நாழிகை வரைக்கும் உள்ள ராசியாகிய லக்னத்திற் சென்றது இவ்வளவென அறிக. அதை வினாடியாக்கி லக்ன ராசி மானத்திற்கு வினாடிக்கு 30 பாகையாக சென்றதற்கு பாகையும் ராசியும் அறிக.

இதன்படி கிடைத்தது இராசி $\overset{R}{7}\ \overset{\overline{\circ}}{13}\ \overset{1}{29}$

மாதவாக்கியம் முன்னமே கொடுத்திருக்கிறோம். சுதேச அக்ஷாம்சமும் அதற்குரிய ராசிமான சங்கியையும் கீழே கொடுக்கிறோம்.

அக்ஷாம்சம்.

நகரங்களின் பெயர்.		பா. கலை.	நகரங்களின் பெயர்.		பா. கலை.
சிங்கப்பூர்	...	1.17	செங்கற்பட்டு	...	12.32
பிணாங்கு	...	5.24	காஞ்சீபுரம்	...	12.50
காலி	...	6. 1	மங்களூர்	...	12.52
கொழும்பு	...	6.57	ஆற்காடு	...	12.55
கண்டி	...	7.17	பெங்களூர்	...	12.59
கன்யாகுமாரி	...	8. 3	சென்னை	...	13. 4
அனந்தச்சலனம்	...	8.31	சித்தூர்	...	13.22
திருநெல்வேலி	...	8.44	நெல்லூர்	...	14.28
தூத்துக்குடி	...	8.47	கடப்பை	...	14.29
கொல்லம்	...	8.53	பல்லாரி	...	15. 9
இராமேசுவரம்	...	9.18	கோவா	...	15.29
இராமநாதபுரம்	...	9.22	கர்நூல்	...	15.50
யாழ்ப்பாணம்	...	9.43	பெல்காம்	...	15.52
மதுரை	...	9.55	மசூலிபட்டணம்	...	16. 9
கொச்சி	...	9.58	குண்டூர்	...	16.18
புதுக்கோட்டை	...	10.23	மோல்மீன்	...	16.29
நாகப்பட்டினம்	...	10.46	ரங்கூன்	...	16.45
தஞ்சாவூர்	...	10.47	பீஜப்பூர்	...	16.50
பாலக்காடு	...	10.47	காக்கிநாடா	...	16.57
திருச்சிணாப்பள்ளி	...	10.50	ராஜமகேந்திரபுரம்	...	17.11
கும்பகோணம்	...	10.52	ஹைதராபாத்	...	17.22
கோயம்புத்தூர்	...	11. 1	புணா	...	18.30
கள்ளிக்கோட்டை	...	11.15	ஜயப்பூர்	...	18.51
நீலகிரி	...	11.24	பம்பாய்	...	18.54
சேலம்	...	11.39	கஞ்சம்	...	19.23
கூடலூர்	...	11.43	நாகப்பூர்	...	21.10
கண்ணனூர்	...	11.52	படோதா	...	22.18
புதுச்சேரி	...	11.56	கல்கத்தா	...	22.33
திருவண்ணாமலை	...	12.15	காசி	...	25.18
மைசூர்	...	12.18	டில்லி	...	28.39

௦ முதல் 26 பாகை வரையிலுள்ள அக்ஷாம்சங்களுக்கு ராசிமான சங்கை நாழி வினடிகள்.

பாகை	மேஷம்.		ரிஷபம்		மிதுனம்		கடகம்		சிம்மம்		கன்னி		துலாம்		விருச்சிகம்		தனுசு		மகரம்		கும்பம்		மீனம்		
௦	4	53	5	17	5	25	5	5	4	43	4	37	4	53	5	17	5	25	5	5	4	43	4	37	௦
1	4	51	5	16	5	25		7	5	45		39	4	55	5	18	5	25	5	3		41		35	1
2		49		15		26		8		47		41		57		19		24		2		39		33	2
3		48		14		26		9		49		43		58		20		24		1		37		31	3
4		46		13		26		11		51		45	5	...		21		24	4	59		35		29	4
5		44		12		26		13		53		47	5	2		22		24	4	57		33		27	5
6		42		11		27		14		55		49		4		23		23		56		31		25	6
7		40		10		27		15		57		51		6		24		23		55		29		23	7
8		38		9		27		17		59		53		8		25		23		53		27		21	8
9		37		8		28		18	5	1		55		9		26		22		52		25		19	9
10		35		7		28		20		3	4	57		11		27		22		50		23		17	10
11		33		6		29		21		5	5	...		13		28		21		49		21		14	11
12		31		5		29		23		7	5	2		15		29		21		47		19		12	12
13		29		4		29		24		9		4		17		30		21		46		17		10	13
14		27		3		30		25		11		6		19		31		20		45		15		8	14
15		25		2		30		27		13		8		21		32		20		43		13		6	15
16		24	5	1		31		29		16		10		22		33		19		41		10		4	16
17		22	5	0		31		30		18		13		24		34		19		40		8	4	1	17
18		20	4	59		32		32		20		15		26		35		18		38		6	3	59	18
19		18		57		32		34		22		17		28		37		18		36		4	3	57	19
20		16		56		33		35		24		20		30		38		17		35	4	2		54	20
21		14		55		33		37		27		22		32		39		17		33	3	59		52	21
22		12		54		33		39		29		25		34		40		17		31		57		49	22
23		9		53		34		40		31		27		37		41		16		30		55		47	23
24		7		52		34		42		34		29		39		42		16		28		52		45	24
25		5		51		34		44		36		32		41		43		16		26		50		42	25
26		3		50		35		46		32		34		43		44		15		24		47		40	26

இவ்விதமாகச் செய்துவந்ததை வேறொருமாதிரி குறுக்கு வழியாகச் செய்யலாமாயினும் தவறுதல் என்பது எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டதாகையால்தான் இந்த மாதிரி கணிதம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. குறுக்குவது எதென்றால், பஞ்சாங்கத்தில் கொடுபட்டிருக்கிற பாதசாரம் சரியெனக்கொண்டு, பிறகு நக்ஷத்திர சாரம் பாதம் ஒன்றுக்கு பாகை 3 கலை 20 ஆக சென்ற நாழிகைக்குப்பார்க்க வேண்டியது. இதுவும் இந்தக் கணக்குக்கு பஞ்சாங்கத்தில் தவறு இல்லாவிட்டால் ஒத்தேவரும்.

V· அதிகாரம்.

ஷட்வர்க்க சக்கரம் வரைதல்.

இதுவரையில் ஸ்புடம் செய்துகொண்டோம், சக்கரம் வரைந்து அதனுள் கிரகாதிகள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் அவைகளை வைப்பதுதான் ஜாதகம் எழுதலென்பர். இது ராசி, ஹோரா, திரேக்காணம், நவாம்சம், துவாதசாம்சம், திரிம்சாம்சம் என அறு வகைப்படும். இன்னும் பலவகையிருப்பினும் அவைகள் அவ்வளவு முக்கியமல்ல வென்பர். எல்லோரும் இராசி சக்கரமிட்டுவிடுவர். நவாம்சமும் சேர்த்து எழுதுபவர் சிலரேயாவார். மற்றைய நான்குமறிந்தோர் ஒரு சிலரே. ஸ்திரீகளுக்கு மற்றவை யில்லாதபோதிலும் திரிம்சாம்சம் செய்துபார்க்கவேண்டியது அத்தியாவசியம்.

ராசி என்பதுதான் பிறந்த லக்னத்தை வைத்து ஸ்தூலமாக மற்றைய கிரகங்களை வீடு ஒன்றுக்கு 30 பாகைகொண்டு ஏற்றுவது.

ஹோரா என்பது ஒவ்வொரு இராசியையும் இரண்டாகப் பிரித்து 15-பாகை கொண்டது. இதற்குச் சூரிய ஓரையென்றும் சந்திர ஓரையென்றும் பெயர். ஒற்றை இராசிகளுக்கு முதலில் சூரிய ஓரையும் பிறகு சந்திர ஓரையும, இரட்டை இராசிகளுக்கு முதலில் சந்திர ஓரையும் இரண்டாவதாக அதாவது 15-பாகைக்குமேல் 30-பாகை வரையில் சூரிய ஓரையும் ஏற்படும்.

ஒற்றை அல்லது ஆண் இராசிகள் என்பனமேஷம், மிதுனம், சிம்மம், துலாம், தனுசு, கும்பம்.

இரட்டை அல்லது பெண் இராசி, அல்லது உக்மம் என்பன. ரிஷபம், கடகம், கன்னி, விருச்சிகம், மகரம், மீனம்.

3. திரேக்காணமாவது ஒரு இராசிக்கு ஏற்பட்ட 30 பாகையை ச்மானமான 3 பாகமாக அதாவது பத்துப்பத்தாகப் பிரித்து முதல் திரேக்காணம் கிரகம் இருந்ததும் இரண்டாம் திரேக்காணம் 5-வது இராசியும் மூன்றாந்திரேக்காணம் 9-வது இராசியுமாகக் கொள்ளவும்.

4. நவாம்சமாவது இராசி ஒன்றுக்கு ஒன்பது பாகமாகச் செய்வது, அதாவது அம்சம் ஒன்று பாகை 3-20 இது நக்ஷத்திரம் ஒன்றுக்கு 4 பாதமாக 27 நக்ஷத்திரங்களுக்கும் கூடியது 108-பங்கை 12 இராசிக்குப்பங்கிட ஒன்பதாகும். இராசிஒன்றுக்கு இரண்டேகால் நக்ஷத்திரமாகும். இந்த 108-யும் மேஷம் முதலாக வரிசையாகப் போட்டுவந்தால் பின் வருமாறு வரும்.

மேஷசிம்மம்தனுசு	மேஷமுதல்
ரிஷபகன்னியாமகரம்	மகாமுதல்
மிதுனதுலாகும்பம்	துலாம்
கடகவிருச்சிகமீனம்	கடகம்

5. துவாதசசாம்சமாவது இராசி கொண்டபாகைகளை பன்னிரண்டு பாகுபாடுசெய்து எந்த இராசிக்குள் விழுகிறதோ அதேதான். இதற்கு எந்தெந்த இராசியில் கிரகம் இருக்கிறதோ அது முதற்றான் முதல்துவாதசாம்சம் ஆரம்பம்.

6. திரிம்சாம்சமாவது 5, 5, 8, 7, 5-பாகங்கள்முறையே செவ்வாய், சநி, குரு, புதன், சுக்கிரனுக்கு ஒற்றை இராசியிலும், இரட்டை இராசியில் தலைகீழாகவும் ஏற்படும். அதாவது ஒரு கிரகத்திற்கு ஏற்பட்ட பாகைகளில் ஒற்றை இராசியில் முதல் ஐந்துபாகை செவ்வாயின் திரும்சாம்சமாகவும் மறுபடி முறையாகவும் வரும். இரட்டை இராசியாக இருக்குமாயின் சுக்கிரனது திரிம்சாம்சமாக ஏற்படும்.

இனி நமக்கு மேலே கிடைத்தவைகளைக்கொண்டு இந்த ஷட்வர்க்கத்தைச் செய்ய.

	இராசி.	பாகை.	கலை.
சூரியசுத்தஸ்புடம்	9	23	44
சந்திரன்	8	2	7
செவ்வாய்	0	16	48
புதன்	8	28	25
குரு	5	24	11
சுக்கிரன்	10	9	37
சநி	11	19	47
இராகு	1	10	34
கேது	7	10	34
லக்கினம்	7	13	29

இதற்கு

சநி	செவ்	இராகு	
சுக்கிரன்	இராசி		
சூரியன்			
சந்திரன் புதன்	ல கேது		குரு

புதன்		இராகு	குரு
சூரியன் சுக்கிரன் சநி	ஹோரா		
சந்திரன்	ல கேது செவ்		

கேது ல		குரு	
சுக்கிரன்	திரோகாணம்		சநி
			செ புதன்
சந்			சூ இராகு

	இராகு சந்.		
	நவாம்சம்		
			செவ் குரு
சநி. புதன். சுக்கிரன்	ல	கேது	சூ

கேது	ல	சுக்கிரன்	குரு
	துவாதசாம்சம்		
சந்.	புதன்	சூ. செ. சநி	இராகு

ல குரு சூ. சநி	சந்	இரா	
	திரிம்சாம்சம்		
செ. சு.	கேது	பு	

இதனை விபரமாயெழுத

1. இராசிக்கு விருச்சிக இலக்கின முதயமாக, இலக்கினத்தில் கேது, 2-ல் சந்திரன் புதன், 3-ல் சூரியன், 4-ல் சுக்கிரன், 5-ல் சனி, 6-ல் செவ்வாய், 7-ல் இராகு, 11-ல் குரு.

2. ஹோரையில், விருச்சிகலக்கின முதயமாக, இலக்கினத்தில் செவ்வாய், கேது, 2-ல் சந்திரன், 4-ல் சூரியன், சுக்கிரன், சநி, 5-ல் புதன், 7-ல் இராகு, 8-ல் குரு.

3. திரேகாணத்திற்கு மீனலக்கின முதயமாக, லக்கினத்தில் கேது, 3-ல் குரு, 5-ல் சநி, 6-ல் செவ்வாய் புதன், 7-ல் சூரியன் இராகு, 10-ல் சந்திரன், 12-ல் சுக்கிரன்.

4. நவாம்சத்தில் விருச்சிக லக்கின முதயமாக 2-ல் புதன், சுக்கிரன், சநி, 6-ல் இராகு, சந்திரன், 10-ல் செவ்வாய், குரு, 11-ல் சூரியன், 12-ல் கேது.

5. துவாதசாம்சத்தில் மேஷ லக்கினமுதயமாக 2-ல் சுக்கிரன், 3-ல் குரு, 6-ல் இராகு, 7-ல் சூரியன் செவ்வாய், சநி, 8-ல் புதன், 9-ல் சந்திரன், 12-ல் கேது.

6. திரிம்சாம்சத்தில் மீனலக்கின முதயமாக, லக்கினத்தில் சூரியன், குரு, சநி, 2-ல் சந்திரன், 3-ல் இராகு, 8 ல் புதன், 9-ல் கேது, 10-ல் செவ்வாய் சுக்கிரன்.

இவைகளைக்கொண்டே காலத்திய கோசாரங்களுக்குள்ள நக்ஷத்திரங்களையறியக்கூடும்.

(இன்னும் வரும்.)

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,

சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

சிவமயம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

(௪.) பூமிநனைய மதம்பொழிந்து குளிர்ந்த முகிலைக்கொள்ளுமாறு முழங்குகின்ற போர் முகத்தையுடைய யானையும் பக்கத்தே இனமென்று ஒருசேரவருகின்ற சோர்கின்ற மழையாகி யடுகின்ற மதத்தையும் சுடருகின்ற நெடியமின்னோடையையு முடைய கரிய முகிலும் பலதெரியா.

(௫.) ஓசையுண்டாகின்ற மணியும் குதிரைக்கனைப்பும் கடல் ஒலிபோலக்கிளர, பயில்கின்ற குதிரையினெடுநிரை முன்னரே புல்லையுண்ண வாயிலுள்ள நீர்த்திரை நுரையை நிகர்ப்பன; ஒளிவிடுகின்ற போர்வையாகிய மலையிற்படியும் முகில்படிய விளங்குதலினால் சகரராலே தோண்டப்பட்ட கடல்களைநிகர்ப்பன. நெடுநிரையும், நீரும், துரங்கத்தையும், நுரையையும் நிகர்ப்பன.

(௬.) அவ்விடத்தே மதிலைச்சூழ்ந்த மலர்களையுடைய அகழ்க் கிடங்கு, உட்டுளைபொருந்திய கையையுடைய அயிராவத யானையையும் உச்சயிச்சிரவமென்னும் அரசகுதிரையையும் இலக்குமியையும் கடையப்பட்ட அமுதையும் கற்பகதருவையும் சிந்தாமணி கௌத்துவ மணியென்னும் மணிகளையும் தேவர்கொண்டுசெல்ல, வருந்திய கடல் இவற்றிலொன்றைப் பெறவேண்டித் தேவரூரைவளைத்தது போன்றது.

(௭.) கோபுரங்களில் முகில்படியும் மலர்பொருந்திய சோலையிற் சூரியசந்திரர் நகருவர், அழகிய வீதிகளிற்றேர் பரவும், வசையற்ற அளி திக்கிற்பரக்கும், கச்சையணிந்த ஸ்தனங்களையுடைய பெண்களது இடைகாரணமாக ஆடவரிடத்தே பூம்பாணம் ஊடுருவும்.

(தேர்செல்லுகின்ற அழகிய வீதி திக்குகளிற்போய்முடியும், வசையில்லாத கச்சையணிந்த (ஆடவரது மார்பில்) ஏறுகின்ற ஸ்தனங்களையுடைய) மருங்கு ஆகுபெயராய் அல்குலின்மேற்று.

(௮.) திருக்குலத்துவழிமுதலோர் - வம்மிசத்திற்கு வழிமுதலாயுள்ளவர்.

(௧௭.) அதிகனானவன் சமீபமாக. மலையரணம் - மலைத்துருக்கம்.

(௨௪.) இரத்தநீரானது ஓடும்யாறுபோன்றது, பிணமலையானது கரைபோன்றது.

(௩0.) அதிகனுடைய படையில் போர்பொருது வெட்டுண்ட தலைப்பொதியின் குவை. அளவிறந்தனபோயினபின், நிதிக்குவையையும், பெண்களையும், நீண்டகுதிரைகளையும், எண்ணிலர் எதிரும் யானைகளையும் பிடித்தனர்.

(௩௩.) நடுக்கண் - நடுவிடத்தே. பொருந்திய ஒருபுன்சடையைக் கண்டனர்.

(௩௫.) வெற்றிமுரசையுடைய திண்ணிய படையைக்கொடு சென்று முதன்மையையுடைய மந்திரியர் போர்முனையழித்தலால் வந்தவார்த்தை சிறக்கும் புகழ்வென்றியானது ஒன்றொழிய ஒன்றாகும்.

நரசிங்கமுனையரையநாயனார் புராணம்.

(௧.) தேடாத - உலகிலேதேடியறிதற்கரிய.

(௩.) கோபம்பொருந்திய இடபத்தையுடைய சிவபிரானது கோயில்தோறும் அழகிய செல்வத்தைப்பெருக்கு நெறியாயவற்றில் அரிய உயிர்துறக்கவருமாயினும் அவைகளைக்காத்துச் சோகிகளை இடையிலுடைய ஆமையோட்டாலாகிய தொடையலையணிந்த திரு

மார்பையுடைய சிவபெருமானது வழித்தொண்டைக் கனவினாயினும் வழுவாதகடனாகச்செய்து.

(௫.) மானநிலையழிகின்ற தன்மைபொருந்தும் காமக்குறிமலர்ந்த கேடுபொருந்தும் மேனியையுடையராய்.

(௯.) விசாலித்தயானை மதத்தைச்சொரியக் கரையிற்சொரியுந் தோணிசேருங் கடல்சூழ்ந்த நாகபட்டணத் ததிபத்தநாயனாரது கடமையாகிய திருத்தொண்டினதழகைக் கூறுவாம்.

அதிபத்தநாயனார் புராணம்.

(௧.) நிலையாய் நீடிய சூரியனது சந்ததிமரபின் பழமையாம். முதன்மையையுடைய சோழர்களது அழகிய குலவுரிமையையுடைய சோழநாடென்னும் கற்பகப் பூங்கொடியிலுள்ள மலர்போல நாகபட்டினம் என்னும் திருநகரம் நன்மைமிக்கது.

(௨.) தாமம் - ஒளி. மாளிகை - மாளிகைகளில்.

(௩.) பெரியபுகழையுடைய நிலம்பதினெட்டினும் நிறைந்த பெருமைதங்கிய பலபொருள்களையுடைய மாந்தர்கள் கோடியாக மிக்க தனங்களையுடைய குடியோடு பெருகிப் பூமிதேவியைக் காண்கின்ற கண்ணாடி மண்டிலம் போல்வது.

(௫.) இடத்தின்பக்கங்கள் நிலையான பழமையினையுடையவலை வளத்தாற்பொருந்தும் உணவின்மிகுந்த தன்மையோடு வாழ்கின்ற.

(௬.) முகிலை அளப்பன என்றுசொல்லத்தக்க அலைசெறிந்த பக்கத்தையடைந்த குரம்பைகளினயலில்மீன் விற்றலாலாய மாற்றுயர்ந்தபொன்மலை அளக்கப்படுவன, பரந்த சமுத்திரத்தில் விடுகின்ற தோணியையுடைய பரதவர்கள்கொண்டுவந்த கயல்மற்சங்கள் பரத்தியருடைய நெடியகண்களை யளப்பன.

(எ.) உணங்கல் மீன் - காய்ந்தமீன்.

(அ.) வலையாகிய நெடியதொடரையுடைய வடத்தைப்பக்கத்தே வலிப்பவர்களுடைய ஒலியும். மீன்குவையைக் கொடுப்போராகிய நெய்தனிலப்பெண்கள் விலையைப்பகர்ந்து அழைக்குமொலியும், இடங்களிலேசிறந்த வெள்ளிய சங்குகளைச்சொரிவோருடைய முழங்கொலியும்.

(கக.) முட்டில்லாத மீன்கொலைத்தொழிலாலாய வளத்தையுடைய அதிபத்தர் வலையால் முகந்து அகப்படுத்தப்பட்ட மீன்களில் ஒருசிறந்த மீன்படுந்தோறும்.

(கஉ.) சேர்ந்த மாகாகியவலையில் ஒருநாள் ஒருமீனேவரினும். மாகு வலையின்பரியாயநாமங்களுள் ஒன்று. அது, மாகுசூழவுந் தப்பியவரிஙிறமாபோல். என்பதனானுமறிக.

(கரு.) அவ்வாறாய நாளொன்றில் அந்த ஒருமீனையும் அவ்விடத்தொழித்துச் சுத்தமானநிறத்தையுடைய பசியபொன்னில் நல்ல ஒளியையுடைய நவரத்நத்தால் மீனுறுப்புப்பொருந்த அமைத்துவிற்றால் உலகடங்கலும் விலையாகும் பான்மையையுடைய அற்புதப்படியதாய ஒன்றை இடுகின்றவலையில் அகப்படுத்தினார்.

(கசு.) வளைந்தநெடியவலை அலையையுடைய கடலிலுள்ள திரையால்வந்து கரையேற.

(கஅ.) சகலலோகமும் பொருளேமுதலாக உடைத்தாம் என்கின்ற அளவிற்புகலும் அப்பொன்னாசையைக் களங்கமற எறிந்த.

(உ0) தம்முடைய கொலைத்தொழிலைச்செய்கின்ற.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

* * *